

Háromoldalú értekezés

I. rész

1. Bevezetés

Ami azt illeti, amit a magasztos dolgokról mondhatunk, ami helyes, az az, hogy az Atyával kezdjük, aki a Teljesség gyökere, az, akitől kegyelmet kaptunk, hogy beszélhetünk róla.

2. Az Atya

Ő azelőtt létezett, mielőtt bármi más, önmagán kívül, létrejött volna. Az Atya egyetlen dolog, akár egy szám, mivel ő az első és ő az, aki csak önmaga. Ám nem olyan, mint egy magányos valaki. Másként miként lehetne Atya? Hiszen bármikor előfordul hogy az „atyát”, a „fiú” követi. Ám az egyetlen egy, aki egyedül az Atya, olyan, mint egy gyökér, fával, ágakkal és gyümölcsökkel. Azt mondják róla, hogy atya, a szó szoros értelmében, hiszen utánozhatatlan és változhatatlan. Emiatt egyetlen, a szó valódi értelmében, és isten, mert senki sem isten számára és senki sem az ő atyja. Mivel ő nem-nemzett, és nincs más, aki nemzette őt, sem olyas valaki, aki teremtette őt. Hiszen ha valaki valakinek az atyja, vagy a teremtője, akkor egyben neki is van atyja és teremtője. Természetesen lehetséges számára, hogy valakinek az atyja és teremtője legyen, annak, akik általa jött létre és annak akit ő megalkotott, hiszen ő nem atya a szó szoros értelmében, sem isten, hiszen van, aki őt nemzette és aki őt teremtette. Így tehát, egyedül az Atya és Isten az a szó szoros értelmében, akit senki más nem nemzett. Ami pedig a Teljességet illeti, ő az, aki nemzette és megteremtette. Ő kezdet és vég nélkül való.

Ő nemcsak vég nélkül való – emiatt pedig halhatatlan, mivel nem-nemzett – hanem változhatatlan is az ő örökké való létezésében, személyiségében, abban, melyben létezik, és abban, mely által hatalmas. Soha nem távolítja el önmagát attól, ami ő, és senki sem kényszerítheti arra, hogy vége legyen, amit soha nem is vágyott. Senki sem volt, aki kezdeményezte volna az ő saját létezését. Így hát ő önmaga változatlan, és senki sem képes elmozdítani létezéséből és személyiségéből, melyben létezik; és az ő hatalmasságából, senki nem képes őt elérni, senki számára nem lehetséges más formájúra sem változtatni őt, vagy csökkenteni őt, vagy átalakítani őt, vagy elhalványítani – így van ez az igazság legteljesebb értelmében – aki átalakíthatatlan és megváltozhatatlan, változhatatlansággal ruházta fel őt.

Nemcsak, hogy ő az, akit „kezdet nélkülinek” és „vég nélkülinek” hívnak, mert nem-nemzett és halhatatlan; hanem mivel nincs kezdete és vége sem létezésében, ő elérhetetlen hatalmasságában, kifürkészhetetlen az ő bölcsességében, megérthetetlen hatalmasságában, és mérhetetlen édességében.

A szó szoros értelmében, ő egyedül – a jószág, a nem-nemzett Atya, és a teljes egészében tökéletes egy – az, akit kitölt valamennyi leszármazottja, és az összes erény, és minden értékes dolog. És neki több van ennél, ami a rosszindulat hiánya, azért, hogy felfedezhető legyen, akárki is birtokol akármit, hálával tartozik neki, hiszen őtőle kapta, révén önmaga elérhetetlen és lankadatlan adakozásában, hiszen gazdag ajándékokban, melyeket lététbe tesz, megpihénvén az általa adott szívességekben.

Ő olyan természetű és formájú és hatalmas kiterjedésű, hogy hozzá hasonló soha nem volt a kezdettől fogva; nincs olyan hely sem, ahol ő tartózkodik, vagy ahonnan származott volna, és olyan sem, ahová menne; nincs semmiféle ősi forma, melyet mintaként használna amikor tevékenykedik; semmiféle nehézség sem társul hozzá abban, amit tesz; semmiféle anyag sincs, mely selejtként maradna utána; melyből létrehozta azt, amit létrehoz; semmiféle összetevő nincs őbenne melyből nemz, amikor nemz; nincs munkatársa sem; azokon a dolgokon dolgozván vele, melyeket ő alkot. Bármilyen efféle mondani tudatlanság. Ellenkezőleg, (úgy kell beszélni róla) mint jószágos, hibátlan, tökéletes, teljes, önmaga lévén a Teljesség.

Egyetlen egy név sem, legyen az kigondolt, kimondott, látott vagy megértett – egyik sem használható órá, akármilyen rendkívül dicsőséges legyen is, magasztaló és megbecsült. Azonban, lehetséges tökéletessé tenni ezeket a neveket az ő dicsőségére és tiszteletére, azok képességeinek megfelelően, akik dicsőítik őt. Még őt illetően, a saját létezését, élő mivoltát és formáját, lehetetlenség a tudat számára megérteni őt, semmiféle, róla szóló beszédet sem, egyetlen szem sem láthatja őt, senki sem foghatja meg, kifürkészhetetlen nagysága miatt, és az ő felfoghatatlan mélysége, és az ő mérhetetlen magassága, és behatárolhatatlan kívánsága miatt. Íme a

nem-nemzett természete, mely nem érint semmi mást, nem csatlakozik semmi (máshoz) sem, abban az értelemben, ami korlátozott. Ellenkezőleg, ő rendelkezik ezzel az alkotással, anélkül, hogy arca, vagy formája lenne, melyet az érzékelés révén megérthetnénk, ahonnan származik, az „felfoghatatlan”. Amennyiben ő felfoghatatlan, akkor ebből következik, hogy megismerhetetlen, így hát ő az, aki semmiféle gondolat révén nem érthető meg. Ő az egyedül, aki ismeri önmagát kicsoda is, egyúttal az ő formáját és az ő hatalmasságát és a ő nagyságát. És mivel neki megvan az a képessége, hogy megértse önmagát, hogy lássa önmagát, hogy megnevezze önmagát, hogy felfogja önmagát, ő egyedül az, aki önmaga saját tudata, önmaga saját szeme, önmaga saját szája, önmaga saját formája, és ő az, amit ő gondol, amit lát, amit beszél, amit megragad, önmaga, aki felfoghatatlan, aki kimondhatatlan, megérthetetlen, változatlan, miközben fenntartó, örömmel teli, igaz, elragadó, és nyugalmas, abban, amit megért, abban amit lát, abban amiről beszél, abban, amit gondolatként bír. Felülmúl minden bölcsességet, és felette áll minden értelemnek, és felette minden dicsőségnek, és felette minden szépségnek és minden édességnek, és minden hatalmasságnak, és bármilyen mélységnek és magasságnak.

Ha pedig ő, aki megismerhetetlen a természetében, akire valamennyi nagyszerűség vonatkozik, melyeket már említettem – határtalan kedvességének bőségéből - kívánsága szerint - átad, hogy megismerhető legyen, megvan rá a képessége, hogy eszerint tegyen. Megvan az ő Hatalma, mely az ő kívánsága. Most azonban a hallgatásban ő maga tartja vissza (önmagát), ő, aki nagyszerű, ő, aki a kiváltotta a Teljesség örök létezésének létrejöttét.

A szó legszorosabb értelmében, ő nemzette saját magát, mint kimondhatatlant, hiszen ő egyedül önmaga-nemzett, hiszen saját magától fogant meg, és mivel ő tudja önmagáról kicsoda is. Ami méltó az ő csodálatára és dicsőítésére és megbecsülésére és imádására, ő hozza létre határtalan nagysága, és felkutatthatatlan bölcsessége, és mérhetetlen hatalma, és megízlelhetetlen édessége által. Ő az, aki kivetíti önmagát ekképpen, mint nemzedék, rendelkezvén dicsőséggel és méltósággal, csodálatosan és szeretetre méltóan; (ő) az aki dicsőíti önmagát, aki csodálja, <aki> méltatja, aki szereti is; (ő) az akinek van egy Fia, aki őbenne él, aki csendes őt illetően, aki a kimondhatatlan a kimondhatatlanban, a láthatatlan, a megérthetetlen, az elképzelhetetlen az elképzelhetetlenben. Ily módon örökké létezik őbenne. Az Atya, abban az értelemben, ahogy korábban említettük, nem-nemzettségében, az, akiben ő megismeri önmagát, aki nemzette őt egy gondolatot birtokolván, mely gondolat őrá vonatkozott, vagyis az ő érzékelése, mely a [...] örökké az ő alkotásának. Ami igazából, a szó szoros értelmében, a csendesség és a bölcsesség és a kegyelem, amennyiben helyesen van így megjelölve.

3. A Fiú és az Egyház

Pontosan úgy, miként az Atya létezik a szó szoros értelmében, az egyetlenként, aki előtt nem volt soha senki más, és eltekintve attól, hogy nem létezik rajta kívül nem-nemzett, így a Fiú is létezik a szó szoros értelmében, az egyetlen, aki előtt nem volt senki más, és utána senki más fiú nem létezik. Ezért ő az elsőszülött és az egyetlen Fiú, „elsőszülött”, mert senki más nem létezett előtte, és „egyetlen Fiú”, mert senki sem jött utána. Továbbá, birtokolja az ő gyümölcsét, annak kimagasló nagysága miatt. Mégis, azt akarta, hogy ismert legyen édességének gazdagsága miatt. És kinyilatkoztatta a megmagyarázhatatlan hatalmasságot, és egybekötötte nagylelkűségének hatalmas bőségével.

Nemcsak a Fiú létezett a kezdettől fogva, hanem az Egyház is létezett a kezdettől. Most pedig, ha valaki úgy gondolja, hogy a felfedezés, miszerint a Fiú az egyetlen fiú, ellentmond az állításnak (az Egyházzal kapcsolatosan), az úgy misztérikus tartalma miatt, ez nem így van. mert miként az Atya egység, és úgy nyilatkoztatta ki magát mint az ő egyedüli Atyja, ezért a fiú úgy találta, hogy ő önmaga egyedüli fivére, annak a ténynek köszönhetően, hogy ő nem-nemzett és kezdet nélkül való. Önmagát csodálja, együtt az Atyával, és ad (ön)magának dicsőséget, és megbecsülést, és szeretetet. Továbbá, az is ő, akitől Fiúként megfogant, az adottságaival összhangban: „kezdet nélküli” és „vég nélküli”. Ez a helyzet a rögzített dolgokkal. Révén számtalan és határtalan, az utódai oszthatatlanok. Azok, akik léteznek az Fiútól és az Atyától származnak, mint a csókok, azok sokasága miatt, akik megcsókolják egymást, nemes és telhetetlen gondolattal, a csók az egység, habár magában foglalja csókok sokaságát. Azt mondjuk, a sok-sok emberből álló Egyház, mely az eónok előtt létezett, s melyet úgy neveznek, a szó pontos értelmében, hogy „az eónok eónja”. Ez a természete a szent romolhatatlan szellemeknek, melyeken a Fiú nyugoszik, hiszen ez az ő lényege, pontosan úgy, ahogy az Atya nyugoszik a Fiún.

4. Eónikus kisugárzások

[...] az Egyház azok között a keretek és tulajdonságok között létezik, melyekben az Atya és a Fiú létezik, miként azt az elejétől fogva mondom. Ebből kifolyóan megszámlálhatatlan eón teremtésében áll fenn. Ugyancsak megszámlálhatatlan módon ők is nemzenek, azon keretek és tulajdonságok által, melyekben (az Egyház) létezik. Mert ők tartalmazzák a szövetséget, melyből kialakultak, egymás iránt és azok felé, akik létrejönnek általuk a Fiú iránt, akinek a dicsőségéért léteznek. Ezért nem lehetséges a tudatnak, hogy felfogja őt – Ő volt annak a helynek a tökéletessége – sem beszéd nem képes kifejezni, mert kimondhatatlanok és megnevezhetetlenek és megérthetetlenek. Csak nekik egyedül van meg a képességük önmaguk megnevezésére és önmaguk megértésére. Mivel nem ezekben a helyekben gyökereznek.

Ők, azon a helyen, kimondhatatlanok (és) megszámlálhatatlanok a rendszerben, melyek a módra és a méretre vonatkoznak, az örvendezésre, a nem-nemzett boldogságára, név nélküliségére, megnevezhetetlenségére, megérthetlenségére, láthatatlanságára és felfoghatatlanságára. Ez az atyaság természete, hogy a bősége a nemzés [...] az eónoknak.

Örökké gondolatban léteztek, hiszen az Atya olyan volt, mint egy gondolat, és egy hely volt számukra. Amikor az ő nemzedékeik létrejöttek, az, aki tökéletesen az irányításban volt, meg kívánta ragadni és létrehozni azt, ami hiányos volt a [...] -ban és létrehozta azokat [...] számára. Ám mivel ő az, aki, ő a forrás, melyet nem csökkent a belőle bőségesen folyó víz. Amíg az Atya gondolataiban voltak, azaz a rejtett mélységekben, a mélység ismerte őket, ám ők képtelenek voltak megismerni a mélységet, melyben tartózkodtak; és az sem volt lehetséges számukra, hogy önmagukat megismerjék, sem hogy bárki mást megismerjenek. Vagyis az Atyával voltak, nem léteztek önmagukban. Ellenkezőleg, csak olyan formában léteztek, mint egy mag, úgyhogy felfedezték, hogy magzatként léteznek. Hasonlatosan a igéhez, ő nemzette őket, csíra-állapotban létezve, és azok, akiket úgy volt, hogy nemz, nem jöttek még létre általa. Az, aki először gondolt rájuk, az Atya – nemcsak azért, hogy ők miatta létezzenek, hanem azért, hogy ők maguk miatt is létezzenek, hogy ekkor az ő gondolatában létezzenek, mint tudati lényeg, és hogy önmaguk számára is létezzenek – elvetett egy gondolatot, mint egy csíra-magot. Most pedig, azért, hogy megismerjék, ki is az, aki értük létezik, kegyesen megadtak a kezdeti formát, míg annak érdekében, hogy ők felismerjék ki is Atya aki értük létezik, odaadta nekik a nevet „Atya” egy hang által, kihirdetvén számukra, ki az aki létezik, fennáll a név által, melyet ők birtokoltak az alapján a tény alapján, ahogyan létrejöttek, mivel a magasztalás, mely elkerülte az ő figyelmüket, benne van a névben.

A csecsemő, amíg a magzati állapotban van, elegendő önmaga számára, mielőtt valaha is látta volna, ki nemzette őt. Ezért az volt az egyetlen feladatuk, hogy megkeressék őt, felismervén, hogy ő létezik, örökké azt kívánva, hogy megismerje mi a létezés. Mivel azonban a tökéletes Atya jóságos, csak éppen nem hallotta őket egyáltalán, hogy (csupán) az ő gondolataiban léteznek, ezért számukra is megadta a létezés lehetőségét, hogy így kegyelmet is kaptak, hogy megtudhassák ki az aki létezik, vagyis azt, aki örökkön ismeri önmagát [...] formában, hogy megismerjék, aki létezik, miként az embereket nemzették ezen a helyen: amikor megszületnek a fényben lesznek, azért, hogy lássák azokat, akik nemzették őket.

Az Atya hozott a világra mindent, mint kisgyermeket, mint vízcseppet a forrásból, mint virágot a szőlőből, mint egy virágot, mint egy <ültetés> [...], szüksége van táplálkozásra, növekedésre és hibátlanságra. Ő visszatartotta ezt egy időre. Ő aki a lelegejétől fogva erről gondolkodott. Birtokolta ezt a lelegejétől fogva és látta ezt, ám elzárta azoktól, akik elsőként származtak tőle. (Ő tette ezt) nem irigységből, hanem azért, hogy az eónok ne kapják meg a hibátlanságukat a lelegejétől fogva és ne magasztalják fel önmagukat a dicsőségre, az Atyához, és gondoljanak úgy saját magukra, mint akik egyedül birtokolják ezt. Ám amint úgy szerette volna, hogy létre jöjjenek, úgy is lett, ezért, hogy hibátlanként jöjjenek létre, amikor úgy kívánná, a jótékonyság tökéletes eszméjét adta át nekik.

Az egyetlen, akit feltámasztott, mint fényt azok számára, akik ő magától származnak, attól, akitől a nevüket kapták, ő a Fiú, aki teljes, egész és hibátlan. Világra hozta őt, elkeverve azokkal, akik tőle származnak [...] részt véve a [...] a Teljesség, összhangban [...] -val, mely által mindenki megkaphatja őt ő általa, bár ilyesmi nem létezett az ő nagyszerűségében, mielőtt ő megkapta volna általa. Ellenkezőleg, ő saját maga által létezett. Ami azokat a részeket illeti, melyekben ő létezik, a saját tulajdonságaiban és formájában és nagyszerűségében, lehetséges <a számukra> hogy lássák őt és beszéljenek arról, amit tudnak róla, hiszen ők hordozzák őt, miközben ő (is) hordozza őket, mert lehetséges számukra, hogy megértsék őt. Ő azonban, lényege miatt, megérthetetlen, azért hogy az Atya megbecsülést kapjon mindegyiküktől és kinyilatkoztassa önmagát, annak ellenére, hogy kimondhatatlan, rejtett és láthatatlan, tudatosan csodálják őt. Ezért, a fennköltségének nagyságára abban a tényben található, hogy beszélnek róla és látják őt. Megnyilvánult, azért, hogy énekszóval dicsőítsék édességének bősége és <...> kegyelme miatt. És pontosan úgy, miként a hallgatás csodálatai örökkévaló generációk, és tudati utódok, ezért az Igében rejlő lehetőségek szellemi kisugárzások. A csodálatok és a lehetőségek egyaránt, mivel az igéhez tartoznak, az utódai magjai és gondolatai, és a gyökerek, melyek örökké élnek, megjelenve az utódoknak, melyek önmaguktól származnak, lévén tudatos és szellemi leszármazottai az Atya dicsőségének.

Nincs szükség hangra és szellemre, tudatra és ígére, mert nincs szükség azon munkálkodni, melyet ők vágnak, hogy megtörténjen, hanem a mintázatra, amely által léteznek, így azok, akik tőle származnak, mindent létrehozhatnak nemzés útján, amire csak vágnak. És az, akit ők megértenek, és akiről beszélnek, és az, akinek irányában mozognak és az akiben vannak, és az akinek himnuszokat zengenek, és így dicsőítik őt, fiai vannak. Mert ez az ő nemzőerejük, hasonlatosan azokéhoz, akikről származnak, a kölcsönös segítségnyújtásuk szerint, úgy adnak segítséget egymásnak, mint a nem-nemzetek.

Az Atya, megfelelően magasztos helyzetének a Teljesség felett, révén ismeretlen és megérthetetlen létező, olyan hatalmassággal és nagysággal bír, hogy ha hirtelen, gyorsan kinyilatkoztatta volna magát a tőle származó összes magasztos eón körében, azok megsemmisültek volna. Ezért visszatartotta hatalmasságát és kimeríthetetlenségét azon keretek között, ahol léteznek. Ő kimondhatatlan és megnevezhetetlen és magasztosabb minden tudatnál és minden ígénélnél. Kiterjesztette azonban önmagát, és az a kiterjesztés adott alapot és teret és lakóhelyet a Világegyetemnek, nevet az ő létezésének „az egy, aki által”, hiszen ő a Mindenség Atyja, munkássága a létezőkre irányul, elvetvén gondolatukban a magot, hogy keressék őt. Az ő hatalmas mennyiségű [...]k abban a tényben nyilvánul meg, hogy megértsék az ő létezését és abban a tényben, hogy kérdezzenek mi az, ami létezik. Azért kapták meg őt, hogy örvendezzenek és virágozzanak és élvezzék és a bő fény miatt, mely osztozik munkásságában, ismereteiben és a velük való elvegyülésében, azaz abban akit megneveznek és aki ő, és valójában a Fiú, hiszen ő a Teljesség és az, akiről egyaránt tudják, hogy ki ő és ki öltözteti őt. Ő az, akit „Fiúnak” neveznek, és akivel kapcsolatban megértik, ő létezik, és keresik őt. Ő az, aki Atyaként létezik és (mint) az, akiről nem képesek beszélni, és az, akit nem képesek felfogni. Ő az, aki elsőként jött létre.

Teljesen lehetetlen bárki számára, hogy megértse őt, vagy őrá gondolkodjon. Vagy képes lehetne bárki hogy megközelítse a magasztost, az elő-létezőt a szó szoros értelmében? Ám valamennyi felfogott vagy kimondott név vele kapcsolatosan tisztességesen kerül bemutatásra, mint hozzávezető út, összhangban azok a képességével, akik dicsőítik őt. Az pedig, aki öbelőle emelkedett ki amikor kinyújtotta magát nemzés és tudás céljából a Teljességgel kapcsolatosan, ő [...] valamennyi név, hamisítás nélkül való, és ő a szó igazi értelmében az egyetlen első, az Atya férfiája, ezért így nevezem őt:

az alaktalanság formája,
a testnélküliség teste,
a láthatatlanság arca
a kimondhatatlan ígéje
a felfoghatatlan tudata,
a belőle áramló szökőkút,
azok gyökere, akiket elültetnek,
és azok istenek, akik léteznek
azok fénye, akiket megvilágít,
azok szerelme, akiket szeretett,
a gondviselés azok számára, akikkel gondosan törődik,
azok bölcsessége, akiket bölcsé tett,
azok hatalmassága, akiknek hatalmat adott,
azok gyülekezete, akiket maga köré gyűjtött
azon dolgok kinyilatkoztatása, melyeket keresnek,
azok szeme, akik látnak,
azok lélegzete, akik lélegeznek,
azok élete, akik élnek,
azok egysége, akik elvegyültek a Teljességgel.

Mindannyian az egyetlen egyben léteznek, amint az tökéletesen felöltözteti önmagát és a pusztá nevé által, melyen soha sem szólítják. És ezen a különleges módon ők egyenlők az egyetlen eggyel és a Teljességgel. Nem osztható fel részekre, mikén a test és nem különíthető el általa kapott nevek (ezért) ily módon egyetlen dolog és egy másik másféleképpen. Ugyanakkor nem is változás az [...]ban, és nem is vesz fel neveket, melyeket kigondol, és válik most ezzé, most valami mássá, ez a dolog most ez a valami, és máskor, valami más, ellenkezőleg, ő teljességgel önmaga, a legvégső. Ő a teljesség egésze és minden egyes része örökké, ugyanabban az időben. Ő az, ami mindannyian. Ő hozta el az Atyát a Teljességhez. Ő egyben a teljesség is, hiszen ő az, aki tudással bír önmagáról, és ő minden tulajdonság. Hatalmasságokkal rendelkezik, és tútesz mindenben, amit ismer, miközben magát keresi önmagában tökéletes mértékben és Fia van és formája. Ezért hatalmasságai és tulajdonságai megszámlálhatatlanok és hallhatatlanok, a nemzés miatt, mely által ő nemzette őket. Megszámlálhatatlanok és láthatatlanok az ígéje és parancsai által nemzettek és az ő Teljessége. Ismeri őket, mely dolgok alkotják saját magát, hiszen egyetlen nevet viselnek, és mindannyian ezen beszélnek. És ő hozza (őket) világra, azért, hogy felfedezzék hogy léteznek, megfelelően egyéni tulajdonságaiknak egységes

módon. És nem nyilvánította ki a sokaságot a Teljességnek azonnal, és nem nyilatkoztatta ki az egyenlőségét sem azokkal, akik tőle származnak.

5. Eónikus élet

Mindazok, akik tőle származnak, <akik> az eónok eónjai, révén az <ő> teremtő természetének kisugárzásai és leszármazottai, ők ugyancsak, az ő teremtő természetükben, dicsőséget <adnak> az Atyának, mivel ő volt létrejöttük megalapozója. Ez az amit korábban említettünk, nevezetesen, hogy ő alkotta az eónokat, a gyökereket és forrásokat és atyákat, és hogy ő az, akit ők dicsőítenek. Nemzés által lettek, mivel ismeretekkel és bölcsességgel rendelkezik és a Teljesség tudja, az ismeretek és a tudás a bölcsesség az, ami által létrejöttek. Látható tiszteletére jöttek létre: „Az Atya az, aki a Teljesség”, amennyiben az eónok egyenkénti tiszteletadásra emelkedtek fel. Ezért a dicsőítése dalában és a hatalmasságának egységében, ahonnan ők származnak, elmerültek egyfajta elkeveredésben és elvegyülésben és egymással való egységben. Dicsőséget ajánlottak a rá méltó Atyának, a pleromatikus (isten létezés teljessége) gyülekezetből, mely egyetlen megnyilvánulás, habár sokan vannak, mivel az egyetlen egy dicsőségeként született meg és mert annak érdekében jöttek létre, aki önmaga a Teljesség. Ez pedig egy ima volt [...] az egyetlen, aki létrehozta a Teljességet, első gyümölcse révén a halhatatlanoknak és az örökkévalónak, ugyanis az élő eónoktól származik, lévén tökéletes és teljes, az egy miatt, aki tökéletes és teljes, teljességet és tökéletességet hagyott azokra, akik tökéletes módon adnak dicsőséget, a közösség miatt. Hiszen, mivel hiba nélkül való Atya, amikor dicsőítik őt, ugyancsak meghallja az őt dicsőítő dicsőséget, azért, hogy megnyilvánulásra készítse őket olyan formában, amilyen ő.

A második megtiszteltetés oka, mely felgyülemlett számukra, az, amely visszatért hozzájuk az Atyától, amikor megismerték a kegyelmet, mely révén gyümölcsöt hoztak egymással, az Atya miatt. Ennek eredményeként, mivel dicsőségben jöttek létre az Atya dicsőségében, ugyanis, azért, hogy tökéletesnek tűnjenek, dicsőséget adó szerepben jelentek meg.

Ők voltak az atyáik a harmadik dicsőítésnek, a függetlenséggel és a hatalommal összhangban, melyet velük együtt nemzettek, hiszen egyenként, külön-külön ők nem léteznek, hogy egységes módon adjanak neki dicsőséget, akiket ő szeret.

Ők az elsők és a másodikok és így mindketten tökéletesek és teljesek, mivel pedig az Atya megtestesülései, aki tökéletes és teljes, ugyanúgy azok is, akik megszületnek, akik tökéletesek, ama tény által, mivel a tökéletest dicsőítik. A harmadikok gyümölcsei azonban a minden egyes eón szándékának és minden egyes tulajdonságnak díszéből állnak, az Atyának hatalma van. Teljességben létezik, tökéletes a gondolatban, amely megegyezés eredménye, hiszen az eónok egyediségének terméke. Ez az amit ő szeret és ami felett hatalma van, mivel ez ad az Atyának dicsőséget a jelentése által.

Ezért ők a tudatok tudatai, melyekről úgy találták, hogy az igék igéi, a vének vénei, a mértékek mértékei, melyek egymás fölé magasztaltatnak. Mindazoknak, akik dicsőséget adnak megvan a saját helye és magasztalása és lakóhelye és nyugalma, mely abból a dicsőségből áll, melyet ő létrehozott.

Mindazok, akik dicsőítik az Atyát, örök nemzetséggel bírnak – nemzenek egymás segítése során – hiszen a kisugárzások határtalanok és mérhetetlenek és mivel nincs irigység az Atya részéről azok felé akik tőle származnak, az ő nemzésükkel kapcsolatban egyenlőség vagy hozzá való hasonlatosság van, hiszen ő az aki a Teljességben létezik, nemzvéen és kinyilatkoztatván önmagát. Akárkit csak megkíván, atyává teszi, azt, aki tulajdonképpen Atya, és Isten, azt, aki igazából Isten, és a Teljességgé teszi őket, akiknek teljes egésze ő. A szó igazi értelmében, valamennyi nagy nevet ott tartják, ezek a (nevek) melyeken az angyalok osztoznak, akik a Kozmoszban születtek meg együtt az arkónokkal, habár nincs bennük semmiféle hasonlatosság az örök lényekkel.

Az eónok teljes rendszere szeretetet és vágyat birtokol az Atya tökéletes és teljes kikutatása iránt, és ez az ő akadályokba nem ütköző megállapodásuk. Bár az Atya örökké kinyilatkoztatja magát, nem kívánja tőlük, hogy megismerjék őt, hiszen az ő adománya, hogy felfogható legyen olyan módon, amiként kutatják őt, miközben ő maga kikutathatatlan elsődleges lény.

Ő az, a Atya, aki kezdeti impulzust adott az eónoknak, mivel ezek azok a helyek az úton, melyek felé vezetnek, miként az iskolai viselkedés felé. Kiterjesztette rájuk a belé vetett hitet és a hozzá való imádságot, akit ők nem látnak; és szilárd reményt önmaga iránt, akit nem fognak fel, és gyümölcsöző szeretetet, mely afelé tekint melyet nem lát, és az örök tudat elfogadható megértését, és áldást, mely gazdag és szabad, és annak bölcsességét, aki az Atya dicsőségére vágyik az <ő> gondolata miatt.

Az ő szándéka folytán az Atya, aki magasztos, ismert, azaz a szellem (alapján) mely e Teljességbe bocsátja leheletét, és az ismeretlen utáni kutatás értelmét adja neki, miként az embert megragadja egy kellemes illat, s kezdi keresni, ahonnan az illat származik, mivel az Atya illata felülmúlja ezeket a közönségeket. Mivel édessége elhagyja az eónokat kimondhatatlan örövendezésben és megadta nekik a vele való keveredés gondolatát, aki azt akarja, hogy megismerjék őt, egyesült módon, és segítsék egymást a beléjük elvetett szellemben. Habár hatalmas súly alatt léteznek, kimondhatatlan módon kerülnek megújításra, hiszen lehetetlen számukra elkülönülni attól, amiben beillesztve vannak megérthetetlen módon, mivel nem fognak beszélni, hallgatásban vannak az Atya dicsőségét illetően, arról, akinek hatalmában áll beszélni, és ezért formát öltének általa. Kinyilatkoztatta önmagát, habár lehetetlenség beszélni róla. Birtokolják őt, elrejtve egy gondolatban, hiszen ettől az egytől [...]. Hallgatnak arról, ahogyan az Atya az ő formájában van, és az ő természetében és az ő nagyságában, miközben az eónok méltóvá válnak rá, hogy tudásra tegyenek szert az ő szelleme által, miszerint ő megnevezhetetlen és megérthetetlen. Az ő szellemén keresztül, mely az őt kutatás ösvénye, látja el az őket az ő megértésének és a róla való beszédnek a képességével,

Minden egyes eón egy-egy név <amely> az Atya egyes tulajdonságait és hatalmosságát jelölik, hiszen ő számos név alatt létezik, ezek elkeverednek és harmóniában állnak egymással. Lehetséges beszélni róla, a beszéd gazdagsága miatt, hiszen az Atya egyetlen név, mivel ő egység, habár számolhatatlan tulajdonságaiban és neveiben. A Teljesség - mely az egytől származik, aki létezik -, kisugárzása, nem következett be, hogy elválasztódjanak részei egymástól, miként elválík valami attól, aki nemzi őt. Ellenkezőleg, a részek nemzése olyan, mint a kiterjedés folyamata, miként az Atya kiterjeszti önmagát azokra, akiket szeret, azért, hogy azok, akik tőle származnak olyanná válnak, mint ő.

Miként a jelenlegi eón, habár egységet alkot, mégis időegységekre van osztva, és az időegységek évekre és az évek fel vannak osztva évszakokra és az évszakok hónapokra és a hónapok napokra, és a napok órákra és az órák pillanatokra, hasonlóképpen az Igazság eónja is, hiszen egység és sokféleség, elismerést kap a kis és a felséges nevekben, megfelelve az egyes hatalmasságoknak, hogy megragadjuk azt – párhuzamot használva – miként a forrás az, ami, habár patakokba ömlik és tavakba és csatornába és ágakba, vagy miként a gyökér, kinyúlván felette fák és ágak gyümölcsseikkel, vagy miként az emberi test, melynek részei vannak, ám oszthatatlan módon testtagok tagjaira, elsődleges tagokra és másodlagosakra, nagyokra és kicsikre.

6. A Logosz általi Befejezetlen Nemzés

Az eónok a kívánság szabadsága és a bölcsesség révén hozták létre önmagukat, mivel ő kedvelte őket a gondolataik miatt, összhangban a harmadik gyümölcscsel, Nem kívánnak tiszteletet adni megegyezésből eredően, habár (az) az egyes Pleromákhoz szóló imák igéiként keletkezett. A Teljességgel együtt sem kívánnak tiszteletet adni. És senki mással sem kívánják (ezt tenni) aki eredetileg ott volt annak az egynek a mélysége felett, vagy (felette) az ő helyének, kivéve azonban azt az egyet, aki magasztos névben létezik és magasztos helyen és csak akkor, ha ő kap tiszteletet attól, akitől vágyott (hogy tiszteletet adjon), és eljuttassa ön(magához), a felette lévő miatt, és (csak ha) ön(magát) nemzi, hogy úgy mondjam saját magát, és ezen egy által, ön(magát) nemzi, azzal együtt, ami ő maga, és saját maga megújultá válik azzal együtt, aki odajön hozzá, a fivére által, és látja őt és esedezik hozzá az ügyben, nevezetesen ő, aki fel szeretne emelkedni hozzá.

Így lehetséges tehát, hogy az, aki tiszteletet szeretne adni, nem mond neki róla semmit, csupán annyit, hogy a beszédkészlet korlátozva van a Pleromában, azért, hogy hallgassanak az Atya megérthetlenségéről, ám beszélnek arról, aki szeretné őt megérteni. Az egyik eón azzal jött, hogy megkísérelje megérteni a megérthetlenséget és dicsőséget adni neki és különösen a kimondhatatlan Atyának. Hiszen ő az egység Logosza, habár nem a Teljesség megegyezéséből származik, és őtőle sem, aki létrehozta őt, nevezetesen az aki létrehozta a Teljességet, az Atya.

Ez az eón azok közül való volt, aki bölcsességet kapott, hogy képes legyen elő-létezővé válni mindegyikük gondolatában. Azáltal, amit ő kíván, lesznek ők létrehozva. Ezért bölcs természetet kapott, azért, hogy megvizsgálja a rejtett alapokat, hiszen ő bölcs gyümölcs; ugyanis, a szabad akarat, mely a Teljességgel együtt nemződött, volt az ok számára, hogy azt tegye, amire vágyik anélkül, hogy bárki is korlátozná.

A Logosz szándéka tehát, aki ő, jó volt. amikor létrejött, dicsőséget adott az Atyának, annak ellenőre, hogy az a lehetőségen túli valamihez vezette, hiszen olyas valakit akart létrehozni, aki tökéletes, egy megegyezés által, amiben ő nem vett részt, és parancsolás nélkül.

Ez az eón volt az utolsó, melyet létrehozta a kölcsönös segítségnyújtás által, kiterjedésében kicsi volt. és mielőtt bármit nemzett volna a szándék dicsőségére és a Teljességgel egyetértésben, bőséges szeretettel, önzetlenül cselekedett, és megállapodott oly módon, hogy körülvegye a tökéletes dicsőség, hiszen az nem

létezet az Atya kívánsága nélkül, amelyet a Logosz hozott létre, ami azt jelenti, hogy e nélkül ő nem jön létre. Ám ő, az Atya, létrehozta őt azok számára, akikről tudta, hogy megfelelő dolog az, hogy létrejöjjenek.

Az Atya és a Teljesség eltávozott tőle, azért, hogy a korlát, melyet az Atya felállított, létrehozható legyen – ám nem a megérthetetlen megragadása által, hanem az Atya kívánsága szerint -, és továbbá, (ők visszahúzódtak) azért, hogy az eljövendő dolgok, szervezetté váljanak, ami megtörtént. Amennyiben ez megvalósul. Akkor nem jön létre a Pleroma megtestesülése által. Ezért nem megfelelő kritizálni a működést, amely a Logosz, ám megfelelő dolog, hogy a Logosz működéséről azt mondjuk, hogy az a szervezet oka, melynek eljövétele elrendeltetett.

A Logosz saját maga okozta, hogy mindez megtörténjen, teljes és egységes legyen, az Atya dicsőségére, akit csodált, és (így tett) ennek megfelelően, ám azokat, akiket erősen szeretett volna tartani, árnyékban nemzette, és másolatokat és képmásokat. Mivel nem volt képes elviselni a fény látványát, ezért a mélységbe nézett és kételkedett. Ebből megosztottság jött létre – mélyen nyugtalan lett – és elfordult, mert önbizalomhiánya és a megosztottság, a feledékenység és önmaga elhanyagolása <amiatt>ami.

Az önmagasztalása és az elvárása a megérthetetlen megértése felé kemény dolog volt számára és őbenne volt. Ám betegség követte őt, amikor túlment önmagán, az önbizalomhiányból jött létre, nevezetesen abból a tényből, hogy <érte el a megvalósítását> az Atya dicsőségének, akinek magasztos állapota a dolgok között korlátlan. Nem érte el őt (ti. a Logosz), mert nem fogadta el őt.

Az, akit ő maga létrehozott, mint egységes eónt, odarohant ami az övé és az ő rokonaihoz a Pleromában elhagyva azokat, akik hiányosságban jöttek el mindazokkal együtt, akik tőle származtak elképzelt módon, hiszen ők nem azonosak övele.

Amikor tökéletesnek alkotta meg önmagát, amikor ténylegesen létrehozta önmagát, elgyengült, mint a női természet, amelyet elhagyott a férfias társa.

Abból fakadóan, hogy önmagában hiányos volt, keletkeztek azok a dolgok, melyek az ő gondolatából és göggyéből származtak, ám abban, amiben tökéletes volt őbenne, elhagyta és felemelte önmagát azok fölé, akik az övéi. Ő a Pleromában volt, mint emlékeztetés számára, azért hogy megváltásra kerüljön az ő göggyétől.

Az, aki valóban tűzbe jött és az, aki visszahúzódtott önmagába nem lett meddő, éppenséggel gyümölcsöt hozott a Pleromában és felzaklatta azokat, akik hiányosságban voltak.

Miként a Pleromák esetében, azok a dolgok, melyek a gögös gondolat által jöttek létre, amely az ő (Plerómájuk) képe, másolata, árnyéka, és képzelődése, hiányolván az értelmet és a fényt, melyek a hiú gondolathoz tartoznak, hiszen ők nem hoznak létre semmit. Ezért az ő végük lesz az ő kezdetük: attól, melytől nem léteznek, hogy ismét visszatérjenek, ahhoz, ami nem lesz, azonban önmaguk által akik hatalmasabbak, erősebbek és inkább tiszteltek, mint a nevek, melyeket adtak nekik, melyek az ő árnyékuk. A tükröződés módján ők szépek. Hiszen a másolat arca rendszerint magával viszi azt a szépséget, amiről másolódott.

Úgy gondoltak önmagukra, mint olyan lényekre, akik önmaguk által léteznek és forrás nélkül valók, mivel nem látnak semmit, ami előttük létezett volna. Ezért engedetlenségben éltek és lázadást követtek és, anélkül, hogy megalázkodtak volna az egy előtt, aki révén ők létrejöttek.

Parancsolni akartak egymásnak, túltenni egymáson hiábavaló törekvésükben, miközben a dicsőség, mellyel rendelkeztek, a rendszer okát tartalmazta, mely megvalósulni tűnt.

Ők azon dolgok képei, melyek magasztosak. Hatalomvágyat ültettek beléjük mindegyikük iránt, azok nevének hatalmassága iránt, akik az árnyékban lakoznak, mindegyikük azt képzelve, hogy előbbre való társainál.

Ezen többiek gondolata nem volt meddő, ellenkezőleg, pontosan olyan volt, mint <azok> akik árnyékban voltak, mindaz, amit gondoltak a lehetséges fiak birtoklásáról; azokról, akikről úgy hitték, hogy utódaik voltak. Ezért történt, hogy számos, tőlük származó utód mint harcosok, küzdők, bajkeverők és hitehagyottak jöttek létre. Engedetlen teremtmények voltak, hatalom-szeretők. Minden további, ilyesféle lény, ezektől származik.

7. A Logosz párbeszéde

A Logosz volt az oka azoknak, akik létrejöttek és ő folytatta, annál inkább, hogy tanácstalanok legyenek, és ő megdöbben. A tökéletesség helyett, hibát látott, az egység helyett megosztottságot látott, a stabilitás helyett zavarokat látott, a nyugalom helyett felfordulást. Nem volt sem lehetősége, hogy megállítsa őket, sem

lehetősége, hogy elpusztítsa. Teljes mértékben erőtlenné vált, hiszen a teljessége és a magasztossága elhagyta őt.

Azok, akik önmagukat nem ismerve jöttek létre, nem ismerték a Pleromákat, akikről létrejöttek, és nem ismerték azt aki oka volt az ő létezésüknek.

A Logosz, lévén ilyen bizonytalan helyzetben, nem folytatta semmiféle, az emanációkhoz hasonló dolgok létrehozását, dolgokét, melyek a Pleromában vannak, dicsőségeseket, akik az Atya tiszteletére léteznek. Ellenkezőleg, kis gyengéket hozott létre, betegségek által akadályozottakat, miáltal ő is gátolva lett. A rend képeére történt, mely az egység volt, amely oka azoknak a dolgoknak, melyek önmagukban nem az első létezők.

Amíg az egy, aki létre amíg nem hozta ezeket a tökéletlen dolgokat, melyekre így szükség volt, amíg ő nem ítélte meg azokat, akik létrejöttek őmiatta, az értelemmel szemben - mely ítélet kárhozzátásra került – küzdött ellenük, amíg el nem pusztultak, ami nem más, mint az egy, aki harcolt a kárhozzátás ellen és akit a harag üldöz, miközben ez (a harag) elfogadja és megszabadítja (őket) az ő (hamis) véleményüktől és hitehagyásuktól, hiszen ettől kezdve ez a megtérés, melyet „metanoianak” is neveznek. A Logosz más álláspont és másik gondolat felé fordult. Elfordulván a gonosztól, a jó dolgok felé fordult. Folytatván a megtérést olyan dolgokra vonatkozó gondolatok felé, melyek léteznek és az ima annak a számára, aki önmagát jóvá formálja át.

Az, aki a Pleromában van, volt az első, aki imádkozott és emlékezett; utána (ő emlékezett) a fivéreire egyenként és (habár) mindig együtt vannak; azután mind együtt; ám mindannyiuk előtt az Atya. A megállapodás imája segítség volt számára az ő saját visszatérésében és a Teljességben, hogy oka legyen emlékezni azokra, akik az elsőtől léteznek és az emlékezetében vannak. Ez az a gondolat, amely messziről kiált, visszahozván őt.

Minden imája és emlékezése jelentős, számos hatalmasság volt összhangban azzal a korláttal. Mivel semmi természetlen sincs az ő gondolatában.

A hatalmasságok jók voltak és hatalmasabbak azoknál a hasonlóságoknál. Ami pedig azokat illeti, akik a hasonlóságokhoz tartoznak, egyben a hazugság természetéhez is tartoznak. A hasonlóság illúziójából és a gögös gondolatból odajutottak, amivé lettek. És ők a abból gondolatból erednek, mely először ismerte meg őket.

Hová tartoznak a korábbi lények? Olyanok, mint a feledékenységek és a mély álmok; olyanok, mint akiknek nyugtalan álmaik vannak, akikhez álmok jönnek miközben ők – azok akik álmodnak – elnyomottak. A többiek hasonlatosak számára néhány fényteremtényhez, akik keresik a felkelő Napot, hiszen az történt, hogy láttak őbenne álmokat, melyek igazán édesek voltak. Azonnal megálljt parancsolt a gondolat kisugárzásainak. Nem birtokolták többé a lényegüket és nem kaptak többé tiszteletet.

Habár ő nem egyenlő azokkal, akik elő-léteztek, ha magasabb rangúak lettek volna a képmásnál, ő lett volna az egyedüli, aki révén magasztosabbak lettek volna azoknál, hiszen nem a jó szándék formázta meg őket.

Nem a betegségtől származott, amely úgy született meg, hogy ők létrehozták, amelyből a jó szándékot, hanem az egynek a kutatásából az elő-létező után. Egyszer imádkozott és egyaránt felemelte önmagát a jóhoz és beléjük ültetett egy elő-hajlamot, hogy keresse és kutassa az elő-létezőt, és beléjük ültetett egy gondolatot róla és egy elképzelést azért, hogy gondolkodjanak el rajta, valami náluk maguknál is hatalmasabb és létezése elsőbbséget élvez hozzájuk képest, habár ők nem értették mi is volt ez. Harmóniát és kölcsönös szeretetet nemzve azon gondolat által, egységben és egyhangúságban cselekedtek, hiszen az egységtől és az egyhangúságtól kapták az igazi létezésüket.

Erősebbek voltak náluk a hatalomvágyban, hiszen jobban tisztelték őket, mint az elsőket, akiket fölülük emeltek. Azok nem alázták meg önmagukat. Úgy gondoltak önmagukra, mint akiknek létezése egyedül önmagától ered és forrás nélkül valók. Ahogy teremtettek, először a saját születésükkel összhangban, a két rend támadta egymást, küzdöttek a parancsért létezésük okán. Ennek eredményeként elmerültek az erőben és természetekben, a kölcsönös tettelegesség feltételében, hatalomvágy és mindenféle hasonló dolog miatt. Ezekről fogva van, hogy a dicsőség hiábavaló szeretete valamennyiüket a hatalomvágy kívánsága felé vonzotta, miközben egyikük sem birtokolta a magasztos gondolatot, sem annak ismeretét.

Ezen gondolat hatalmasságai az elő-létezők munkálkodásából alakultak ki, azokéból, akik a képviselvek. Ami pedig azt a rendet illeti, akik ebből a fajtából valók, kölcsönös harmóniában voltak, ám harcoltak a képmás rendje ellen, miközben a képmás rendje háborút viselt a képviselvekkel szemben és egyedül tett ellene, a haragja miatt. Ettől [...] őket [...] egymást, számos [...] szükségszerűség rájuk mutatott [...] és érvényesüljenek [...] nem volt tömeg [...] és az ő irigységük és az ő [...] és az ő haragjuk és erőszakjuk és vágyuk és uralkodó tudatlanságuk üres dolgokat és különféle típusú hatalmasságot eredményezett, nagy számban elkeveredve egymással, miközben a Logosz tudata aki az ő nemzésük okozója volt, nyitott volt a remény kinyilatkoztatására, mely felülről jön el hozzá.

8. A Megváltó Emanációja

A Logosz, mely megmozdult, reménykedett és elvárta azt, aki magasztos. Ami az árnyékban lévőket illeti, elkülönítette önmagát tőlük mindenféle módon, hiszen ő ellene harcoltak és egyáltalán nem szerénykedtek előtte. Elégedett volt a gondolat lényeivel. És ami azt illeti, aki ily módon van létrehozva és belül van a magasztos határon, emlékeztet arra, aki hiányos, a Logosz létrehozta őt láthatatlan módon, azok között, akik a gondolat szerint születtek meg, megfelelően annak, aki velük együtt volt, amíg a fény nem sütött rá felülről, életadóként, az, akit az elő-létező Pleromák testvéri szeretetének gondolata nemzett.

A botladozás, mely a Teljesség Atyjának, aki nem szenvedett, eónjaival történt, eléjük hozatott, mintha a sajátjuk lenne, gondos, rosszindulat-mentes és végtelenül kedves módon. A teljességhez hozatott, hogy ők utasítva legyenek a hiányosságról az egyes egyedüli által, aki által egyedül megkapták valamennyien az erőt, hogy kiküszöböljék a hibákat.

A rend, mely az ő létrejötte volt ő általa, aki magasan jár és amely önmagát hozta létre tőle és a teljes tökéletességtől. Az, aki magasan jár azzá vált, aki hiányos közvetítő volt az eónok azzal a kisugárással együtt, mely a létező dolgok szerint jött létre. Amikor hozzájuk imádkozott, vidáman és készségesen beleegyeztek, hiszen megállapodásban voltak, és harmonikus egyetértésben, hogy segítsék a hiányost. Összegyűltek, kérvén az Atyát játékony szándékkal, hogy legyen segítség felülről, az ő dicsőségére, hiszen a hiányos nem válhat tökéletessé más módon, feltéve, ha nem más az Atya Pleromájának szándéka, amelyet ő önmagához vont, kinyilatkoztatott és odaadott a hiányosnak. Azután a harmóniából, vidám készséggel, mely létrejött, ők gyümölcsöket hoztak, mely a harmónia nemzéséből származott, egységet, a Teljesség birtoklását, kinyilatkoztatván az Atya arcmását, akiről az eónok azt gondolták, hogy dicsőséget és segítség kérés imát kapnak a fivéreikért, egy kívánságot, melyben az Atya maga számolt velük. Így készséges és vidám volt, a gyümölcsök megszületésének. És nyilvánvalóvá tette velük való egység kinyilatkoztatásáról szóló megegyezést, mely az ő szeretett Fia. A Fiú azonban, akiben a Teljesség van, örömmel vette őket magára, mint öltözetet, miáltal tökéletességet adott a hiányosnak, és megerősítést azoknak, akik tökéletesek, az, akit helyesen „Megmentőnek” és „Megváltónak” és „a Szeretettnek” hívnak, „az, akinek az imákat felajánlják” és „a Krisztusnak” és „a kiválasztott Fényének” összhangban mindazokkal, akiktől származott, hiszen ő vált a pozíciók jelentette nevékké, melyeket neki adtak. Mégis milyen más nevet is lehetne rá alkalmazni „a Fiú” kivételével, hiszen korábban azt mondtuk, réven ő az Atya ismerete, akit ő meg akar velük ismertetni?

Nemcsak az eónok alkották meg az Atya arckifejezését, akit imádtak, miként az korábban említésre került, azonban a sajátjukét is; mivel az eónok, akik dicsőséget adtak, hozták létre az arckifejezésüket és az arcukat. Úgy jöttek létre, mint egy hadsereg az ő számára, ahogy egy királynak jár, hiszen a gondolat lényei erős kötéllal bírnak egymás iránt és egymásba keveredett harmóniával.

A vele való megállapodás gyümölcsei, melyekről korábban beszéltünk, a Teljesség hatalmának tárgya. Mivel az Atya hozta létre a Teljességet önmagán belül, együtt azokkal, akik elő-léteznek és azokkal akik vannak és azokkal, akik lesznek. Képes volt rá (megtenni ezt). Kinyilatkoztatta azokat, akikben benne lakozott. Nem adta nekik, amikor rájuk bízta őt. Az előjáróság szellemében irányította a Világegyetemet, melyet először adtak át neki (összhangban) a feladat hatalmával. Így hát elkezdte és megvalósította a kinyilatkoztatást.

Az, akiben az Atya benne van és az akiben a Teljesség benne van korábban lett létrehozva annál, akinek hiányzik a lélegzete. Utasította őt azokkal kapcsolatban, akik keresték az ő lélegzetüket, annak a tökéletes fénynek a ragyogása által. Először tökéletessé tette őt kimondhatatlan örömben. Tökéletessé tette őt önmaga számára, mint a tökéletes és ugyancsak nekiadta ami minden egyes egyén számára megfelelő. Mert ez az öröm első meghatározása. És <ő> belévetett láthatatlan módon egy ígét, melynek az a rendeltetése, hogy tudás legyen. És hatalmat adott neki, hogy elváljanak és kivetette magából azokat akik nem engedelmességek neki. Így nyilvánította meg önmagát a számára. Ám azok számára, akik miatta jöttek létre kimagasló formát nyilvánított ki. Ellenséges módon viselkedtek egymás iránt. Hirtelen kinyilvánította önmagát számukra, a fény alakjában közelítvén meg őket, véget vetvén a bonyolult ügynek, melybe egymással keveredtek, megállította azt a hirtelen kinyilatkoztatás révén, melyről nem értesültek, nem várták, és nem tudtak róla. Emiatt féltek és elestek, mivel nem voltak képesek elviselni a lény megjelenését, amely lesújtott rájuk. Az, aki megjelent, veszélyes fenyegetést jelentett a másik kettőnek. Pontosan úgy, miként a gondolat lényei, akik a „kicsi” nevet kapták, azért, hogy halvány elképzelésük legyen arról, hogy birtokolják a magasztost, ő előttük létezett, és csodálatos hozzáállást vetettek el bennük, a magasztosban, aki megtestesül. Ezért szívesen fogadták az ő kinyilatkoztatását és imádták őt. Meggyőződéses tanúivá váltak. Megismerték a fényt, mely létrejött mint erősebb azoknál, akik ellenük harcoltak. A hasonlóság lényei azonban rendkívül féltek, hiszen nem voltak képesek hallani róluk a kezdetben, hogy van egy ilyen elképzelés. Ezért a tudatlanság gödrébe estek, melyet „a Külső Sötétségnek” neveznek és „Káoszoknak” és „Hádészoknak” és „a Mélységnek”. Létrehozta, ami a gondolat

lényei alatt volt, mivel erősebb volt náluk. Érdemesek voltak a kimondhatatlan sötétség feletti uralkodásra, hiszen az övéké volt, és a sokaság, melyet számukra kijelöltek. Engedélyezte számukra, hogy ők is a szervezet részéről használva legyenek, melyet ő rendelt el számukra.

Hatalmas különbség van annak kinyilatkoztatása között, aki létrejött ahhoz képest, akik hiányos és azon dolgokhoz képest, melyek ezután jönnek létre miatta. Mivel kinyilvánította önmagát az ő számára önmagán belül, hiszen ő övele volt, szenvedő társa övele, apránként nyugalmat adott neki, növelvén őt, felemelvén őt, teljesen átadva önmagát neki egy látomás élményeként. Ám akik kívül esnek, ő gyorsan nyilatkoztatja ki magát és feltűnő módon, és hirtelen vonul vissza önmagába anélkül, hogy látni engedné számukra magát.

9. A Logosz Pleromája

Amikor a Logosz, amelyik tökéletlen volt, megvilágosodott, az Ő Pleromája elkezdődött. Elkerülte azokat, akik először zavarták őt. Többé már nem keveredett el velük. Letépte azt a gögös gondolatot. Megkapta a Nyugalommal való elvegyülést, amikor azok akik engedelmetlenek voltak vele először, meghajoltak és megalázták magukat előtte. És örvendezett a fiverei látványa felett, akik meglátogatták őt. Dicsőséget adott nekik és imádták azokat akik megtestesültek, hogy segítsék őt, miközben köszönetet mondott nekik mert elkerülte azokat, akik fellázdak ellene, és csodálatot és elismerést és nagyságot és azoknak, akik megjelentek számára meghatározott módon. Megtestesült képeket hozott létre élő arcokról, kellemes dolgok közül, melyek jók, létező dolgok között léteznek, hasonló hozzájuk szépségben, ám nem egyenlőek vele igazságban, hiszen nem a vele való megegyezésből származnak, aközött, aki létrehozta őket és az aki kinyilvánította önmagát az ő számára. Azonban bölcsességben és tudásban cselekedett, elvegyülve a Logosszal ön(magával) teljes egységben. Ezért azok, akik tőle származnak hatalmasak, pontosan olyan mértékben, mint az igazán hatalmas.

Miután lenyűgözte azok szépsége, akik megjelentek előtte, kijelentette, hogy hálás ezért a látomás miatt. A Logosz végzi el ezt a tevékenységet azok által, akikől segítséget kapott, azok stabilitásáért, akik miatta jöttek létre és azért hogy kapjanak valami jót, hiszen ő úgy gondolta, hogy imádkozzanak a mindenség szervezetéhez azok, akik tőle származnak, melyet stabilizáltak azért hogy megállapodásra készítsék őket. Ezért azok, akiket szándékosan hozott létre szekerekben vannak, éppen úgy, mint azok akik létrejöttek, azok, akik megjelentek, azért, hogy átmenjenek a dolgok minden helyén, melyek alatt vannak, azért, hogy mindegyikük megkapja azt a helyet, melyet úgy hoztak létre, ahogy ő van. ez pusztulással járt a hasonlóság lényeinek, habár, jótékony tett volt a gondolat lényei számára, kinyilatkoztatás (*dittográfia*), mindazoknak, akik a rendeletről származnak, mely egység volt, miközben szenvedés, miközben ők magok, melyek nem születtek meg általuk.

Az pedig, aki megjelent, az Atya és a harmónia arca volt. Ruházat volt, mely minden kegyelemből (állt), és étel, azok számára, akiket a Logosz hozott létre imádkozás és dicsőség és tiszteletadás közben. Ő az, akit ő dicsőített és megbecsült, miközben azokra nézett, akikért ő imádkozott, azért, hogy tökéletessé tegye őket a képek által, melyeket létrehozott.

A Logosz még többet adott hozzá a kölcsönös segítségnyújtásukhoz és az ígéret reményéhez, hiszen örvendeztek és bőséges pihenéssel bírtak és szepültelen örömmel. Ő hozta létre azokat, akikre emlékezett először, amikor nem voltak vele, (ő hozta létre őket) birtokolván a tökéletességet. (*dittográfia*) Most pedig, miközben ő, aki a vele lévő látványhoz tartozik, reményben és hitben létezik a tökéletes Atyában, a Teljességgel azonos mértékben. Megjelent számára mielőtt elvegyült volna vele, azért hogy azok a dolgok, melyek létrejöttek ne kerüljenek elpusztításra a fénybe tekintve, ugyanis nem tudják elfogadni a hatalmas, magasztos alkatát.

A Logosz gondolata, aki visszanyerte stabilitását és irányítását azok felett, akik általa jöttek létre, s mindazok „Eónjának” és a „Helyének” nevezetett, akiktől származott a szertartásnak megfelelően, és ugyancsak hívták a „Megváltás Zsinagógájának” is, mivel meggyógyította ön(magát) a szétszóródásból, mely a sokféle gondolat, és visszatért az egyetlen gondolathoz. Hasonlóképpen nevezik „Raktárháznak”, mert a maradék miatt, melyet megkapott, egyedül az ő számára átadván. És ugyancsak „Menyasszony” is, annak öröme miatt, aki odaadta önmagát neki a gyümölcsözatal reményében az egységből, és aki megjelent számára. Hívják „Királyságnak” is, a stabilitás miatt, melyet ő megkapott, miközben örvendezett az uralom felett azokon, akik harcoltak ellene. És nevezik „Az Úr Örömének”, a boldogság miatt, mellyel felruházta önmagát. Vele van a fény, viszonzást adván számára a jó dolgokért, melyek őbenne vannak, és (vele van) a szabadság gondolata.

Az eón, melyről korábban szó esett, felette áll a két rendnek, akik egymás ellen harcolnak. Azok társasága, akik uralmat gyakorolnak és nem keverednek betegségekbe és gyengeségbe, a gondolathoz és a képhez tartozó dolgokba.

Az, amelyben a Logosz elhelyezte önmagát, tökéletes örvendezésben, egy eón volt, az anyag formáját

bírván, ám a szervezet okával is rendelkezvén, mely az, aki kinyilatkoztatta önmagát. (Az eón volt) azoknak dolgoknak a képe, melyek a Pleromában vannak, azok a dolgok, melyek annak a bőséges örvendezéséből jöttek létre, aki vidámságban létezik. Továbbá, annak az arca, aki kinyilatkoztatta önmagát őszinteségből és figyelmességben volt, és azon dolgokhoz kapcsolódó ígéretben, melyeket ő kért. Ez volt a megjelölése a Fiúnak és az ő lényegének és az ő hatalmának és az ő formájának, aki az, akit ő szeretett és akivel elégedett volt, aki szeretetteljes módon könyörgött. Fény volt és vágy, hogy megalakuljon és nyitottság az utasításra és szem a látásra, minőségek, melyek a magasztostól származnak. Bölcsesség is volt a gondolkozása számára a szervezet alatti dolgokkal ellentétben. Egy ige is volt a beszédhez és az efféle dolgok tökéletessége. És éppen ezek azok, akik formát öltöttek övele, ám a Pleroma képe szerint, bírván az ő atyáikat, akik azok, akik életet adtak nekik, mindegyikük lévén az arcok egy-egy másolata, melyek formái férfiatlanok, hiszen nem betegségből származnak, mely nőietlenség, hanem abból, aki már maga mögött hagyta a betegséget. A neve az, hogy „Egyház”, mivel harmóniában hasonlítanak azok gyülekezetének harmóniájára, akik kinyilatkoztatták önmagukat.

Az, ami létrejött a fény képében, szintén tökéletes, merthogy az egyetlen létező fény képe, ami a Teljesség. Még ha alacsonyabb rendű volt is ahhoz képest, akié a kép, ugyanakkor bír az oszthatatlanságával, mivel az oszthatatlan fény arckifejezése. Azok azonban, akik az egyes eónok képében jöttek létre, ők lényegében abban vannak, akiket már korábban említettünk, ám a hatalom tekintetében nem egyenlőek, ugyanis (a hatalom) mindegyikükben benne van. Ebben, egymással elvegyülvén, egyenlőségben vannak, ám egyikük sem árasztja ki azt a részt, mely sajátosságosan rá jellemző. Ezért ezek szenvedélyek, s mivel a szenvedély betegség, hiszen ezek a dolgok nem a Pleroma megállapodásának eredményei, hanem ennek az egynek, idő előtt, mielőtt megkapta volna az Atyát. Ennélfogva a megállapodás az ő Teljességével és szándékával hasznos volt a szervezet számára, hogy eljőjön. Megadatott neki, hogy áthaladjanak azokon a helyeken, melyek alatt vannak, ugyanis a helyek képtelenek befogadni az ő hirtelen, elhamarkodott eljövetelüket, amíg nem külön-külön (jönnek), egyesével. Eljövetelük szükséges, hiszen általuk minden tökéletessé lesz.

Röviden, a Logosz megkapta a minden dolgok látását, azokét, melyek elő-léteznek, és azokét, melyek most, és azokét, melyek ezután fognak, hiszen ő kapott megbízást a valamennyi létezőt felölelő szervezettel együtt. Néhány dolog már más dolgokban van, melyek alkalmasak létrejönni, azonban a magok, melyek megszületésre várnak öbenné magában vannak, az ígéret miatt, mely ahhoz tartozik, amelyet megértett, mivel valami tartozik a létre jövő magokhoz. És megalkotta az ő utódait, vagyis azon dolgok kinyilatkoztatását, melyeket megértett. Egy darabig azonban az ígéret magját őrzik, azért hogy azok, akik kiválasztásra kerültek egy küldetésre kiválasztásra kerüljenek az eljövendő Megváltó által és azok által, akik vele vannak, azok, akik az Atya tudásában és dicsőségében elsők.

10. A Szervezet

Úgy helyes, hogy az ima, amit elvégzett és a megtérés, mely emiatt következett be, néhányat elveszejtsen, miközben mások előnyére szolgáljon, és továbbiakat pedig elkülönítsen. Először azok megbüntetésére készült, akik engedetlenek, annak az erejét felhasználva, aki megjelent, annak, aki minden dolgok felett megkapta a hatalmat, azért, hogy elkülönüljenek tőle. Ő az, aki alatt van, és aki ugyancsak elkülöníti magát attól, ami magasztos, amíg nem készíti fel azon összes dolgok szervezetét, melyek örökké valók, és nem ad mindegyiküknek egy helyet, melyet kijelölt ezzel kapcsolatban.

A Logosz először önmagát hozta létre, amikor megszépítette a teljességet, mint alapelv és a dolgok irányítója, melyek létrejöttek, miként az Atya, aki az oka volt a létrehozásnak, mely az első létező volt utána. Ő alkotta az elő-létező képeket, melyeket köszönetben és dicsőítésben hozott létre. Azután megszépítette azok helyét, akiket dicsőségben hozott létre, melyet „Paradicsomnak” hívnak és „az Örömteliségnek” és „a teljes ellátás Örömteliségének”, mely elő-létező. És minden jószág, mely a Pleromában létezik megőrzi a képet. Azután megszépítette a királyságot, miként egy várost, megtöltötte mindenféle kellemes dologgal, mely a testvéri szeretet és a nagylelkűség, melyet szent szellemek töltenek és az erős hatalmasságok, melyek irányítják őket, melyeket a Logosz hozott létre és alapított meg hatalomban. Azután (megszépítette) az Egyház helyét, mely ezen a helyen gyülekezett, az Egyház alakját öltvén, mely az eónokban léteik, mely dicsőíti az Atyát. Mindezek után (megszépítette) a hit helyét és az engedelmességét, (mely fakadt) a reménységből, mely dolgokat a Logosz kapta meg, amikor a fény megjelent; ezután (megszépítette a helyét a) hajlammal, mely az ima és könyörgés, melyeket követi a megbocsátás és az ige, a szerint, aki megjelenik.

Az összes spirituális hely szellemi hatalmasságban van. Elkülönülnek a gondolat lényeitől, hiszen a hatalmasságot egy képben hozták létre, mely az, mely elkülöníti a Pleromát a Logosztól, miközben a hatalmasság, mely aktív a profétálásban az elkövetkezendő dolgokkal kapcsolatban, irányítja a gondolat lényeit, melyek az elő-létező érdekében jöttek létre, és nem engedélyezett számára elkeveredni azokkal a dolgokkal,

melyek azon dolgok látomása által jöttek létre, melyek övele vannak.

A gondolat lényei, melyek kívül vannak, egyszerűek; megőrzik a pleromatikus képviselőt, különösen azért, mert osztoznak a neveken, miáltal gyönyörűek.

Az átalakulás alázatos a gondolat lényei irányában, és a törvény ugyancsak alázatos irányukban, a döntés (a törvénye), mely az ítélet és a harag. Szintén alázatos irányukban a hatalmasság, mely elkülönült mindazoktól, akik alájuk hullottak, elküldi őket messze és nem engedi meg nekik, hogy elterjedjenek túl a gondolat lényein és az átalakuláson, mely (a hatalmasság) félelemből és tanácsstalanságból és feledékenységből és megdöbbenésből és tudatlanságból áll, és olyan dolgokból, melyek a kép alapján jöttek létre, a fantázia révén. És ezek a dolgok, melyek valójában szerények voltak, megkapják a magasztos neveket. Nincs tudás azok számára, akik tőlük származnak és eltelnék göggel és hatalomvágygal és engedetlenséggel és hazugsággal.

Mindegyiküknek nevet adott, hiszen a két rend egy névvel rendelkezik. Azok, akik a gondolathoz tartoznak és azok akik képviselői az „Igaziak” és „Lelki” és „a Tüzesek” és a „Középsők” névvel illetnek. Azok, akik a gögös gondolathoz tartoznak és a képhez neveztetnek „a Bal”, „a Testi”, „a Sötétek” és „az Utolsó” néven.

Miután a Logosz létrehozta mindegyiküket a saját rendjében, a képeket és a képviselőket és a képmásokat egyaránt, tisztán tartotta a képek eónját mindazoktól, akik ellene harcoltak, hiszen ez az örvendezés helye. Azonban a gondolathoz tartozók számára kinyilvánította azt a gondolatot, melyet önmagából bontott ki, vágyván arra, hogy anyagi egységbe vonja össze őket, az ő rendszerük és lakóhelyük kedvéért, és azért, hogy ők szintén létrehozzanak egy hajtóerőt a gonosz iránti vonzódásuk csökkentése érdekében, hogy soha többé ne örvendezzenek a környezetük dicsőségében és oszoljanak el, ellenkezőleg, lássák meg betegségüket amelyben szenvednek, azért hogy szerelmet nemzzenek és folyamatos kutatást azután, aki képes őket meggyógyítani a kisebbrendűségükből. Továbbá, azok felett, akik a képmáshoz tartoznak, felállította a szépség ígését, hogy formát adjon számukra. Felállította felettük az ítélet törvényét is. Felállította felettük újból a hatalmasságokat, melyeknek gyökere kiváltotta a hatalom iránti vágyukat. Kinevezte őket felettük való uralkodóknak, azért hogy egyrészt az ige támogatása révén, mely gyönyörű, vagy a törvény fenyegetése következtében, vagy a hatalomvágy hatalmassága által, a rend meg legyen őrizve azoktól, akik gonoszhoz súllyesztették, miközben a Logosz elégedett velük, hiszen hasznosak a szervezet számára.

A Logosz ismerte a két másik rend megegyezését a hatalomvágyat illetően. Ezeknek és az összes többinek, kegyesen oda adományozta vágyaikat. Mindegyiküknek megfelelő rangot adott, és úgy rendeltetett, hogy mindegyikük uralkodjon a hely és a tevékenység fölött. Meghódolt annak a helynek, mely magasztosabb volt önmagánál, azért hogy parancsoljon a többi helynek a tevékenységben, mely kijelölt tevékenység, hozzá lehullván, hogy irányítsa, az életmódja miatt. Ennek eredményeképpen parancsnokok és alárendelték vannak döntési helyzetekben és alávetettség az angyalok és az arkangyalok között, miközben a különböző tevékenységek eltérnek egymástól. Minden egyes arkón az ő fajából és az ő mellékeséből melyekkel szemben osztályrészét követelte, pontosan úgy, miként ők megjelentek, mindegyikük őrtségben volt, mivel megbízták őket a szervezettel és senkinek sem hiányzik parancs és senki sincs királyság nélkül, a mennyek végétől, a föld végéig, még a föld alapjait is beleértve, és a föld alatt lévő helyeket. Vannak királyok, vannak urak, és olyanok, akik parancsokat adnak, néhány a büntetések kormányzására, mások igazságszolgáltatásra, ismét mások nyugalom adására és gyógyításra, mások tanításra, mások őrizetre.

Valamennyi arkón fölé kinevezett egy Arkónt akinek senki sem parancsol. Ő valamennyiük ura, azaz az arcmást, melyet a Logosz hozott létre a gondolatából, miként a Teljesség Atyjának képviselőt. Ezért felékesítette minden <névvel> melyek őt ábrázolják, hiszen minden tulajdon őt jellemzi és dicsőséges vonás. Mivel „Atyának” is hívják és „istennek” és „demiurgosznak” és „királynak”, és „bírónak” és „helynek” és „lakóhelynek” és „törvénynek.”

A Logosz úgy használta őt, mint kezét, hogy megszépítse és dolgozzon azt alant lévő dolgokon, és használta őt mint száját, hogy elmondja a dolgokat, melyeket majd megjósolnak.

A dolgok, melyeket kimondott, megteszi. Amikor látta, hogy hatalmasok és jók és csodálatosak, megelegetett volt és örvendezett, mintha az ő saját gondolata lett volna az, amelyik hozzájuk beszél és cselekszi ezeket, nem ismervén, hogy a benne lévő mozgás a szellemtől van, aki mozgatja őt meghatározott módon, azon dolgok felé, melyeket ő akar.

Tekintettel azokra a dolgokra, melyek tőle jöttek világra, beszélt róluk, és úgy jöttek világra, mint a szellemi helyek képviselői, melyekről az értekezés során korábban beszéltünk a képek kapcsán.

Nemcsak tevékenykedett, hanem, mint az a valaki, aki az atya választottjaként jelent meg az ő szervezetében, önmaga által előidézve, és a magok által, továbbá a szellem által, mely kiválaszt és amely alászáll általa a helyekre, melyek alant vannak. Nemcsak hogy saját maga révén beszél szellemi igéket, <hanem> láthatatlan módon (beszél) a szellemen át, kihív és olyan dolgokat nemz, melyek nagyobbak saját lényegénél.

Mivel lényegét tekintve ő „Isten” és „Atya” és valamennyi megtisztelő cím, azon gondolkozott, hogy ezek elemei az ő saját lényegének. Nyugalmat létesített mindazoknak, akik engedelmesskedtek neki, ám azoknak, akik engedetlenek voltak vele, büntetést szabott ki. Ővele ugyancsak, vele a paradicsom és a királyság és minden egyéb, mely az eónban ölelte létezik. Ők sokkal értékesebbek, mint a lenyomatok, a gondolat miatt, mely hozzájuk kapcsolódik, amely olyan mint egy árnyék és egy öltözet, hogy úgy mondjam, mert ő nem látja azt a dolgoknak azt a módját, amint azok ténylegesen léteznek.

Munkásokat és szolgálkat hozott létre, segítségül abban, amit meg fog tenni és amit mondani fog, mivel minden hely, ahol munkálkodott, hátrahagyta arcképét és az ő szépséges nevét, eredményül és beszédül azoknak a dolgoknak, melyekről gondolkodik.

A helyén képeket alkotott a fényről, mely megjelent és azokról a dolgokról, melyek szellemiek, habár ezek a saját lényegét képezték. Ezért őket tisztelték minden helyen általa, révén tiszták, annak az arcképéből valók, aki kiválasztotta őket, és létrehozták őket: paradicsomokat és királyságokat és nyugalmat és ígéreteket és az ő kívánsága kiszolgálóinak sokaságát, és habár uralmak urai, az alá vannak rendelve, aki úr, az, aki kijelölte őket.

Miután ily módon figyelt rá, illendően, a fényekkel kapcsolatban, melyek a források és a rendszer, az alant lévő dolgok szépsége fölé helyezte őket. A láthatatlan szellem mozgatta őt ekképpen, azért, hogy a saját szolgálja által kívánja az intézkedést, akit ő is használ, mint egy kezét és egy száját, és mintha az ő arca lenne, (és az ő szolgálja) a dolgok, melyeket hozott, rend és fenyegetés és félelem, azért, hogy azok, akikkel megtette azt, ami tudatlan, azért, hogy vessék meg a rendet, amelyiket nekik adtak, hogy őrizzék, hiszen az arkónok kötelekei béklyózzák meg őket, melyek biztonságosan vannak rajtuk.

A dolog egész létesítménye három részre oszlik. Az erős hatalmasságokat melyeket a szellemi Logosz hozott létre a fantáziából és a gögösségből, az első szellemi rangban alapította meg. Azután azok a (hatalmasságok) melyeket ezek alkottak meg a hatalomvágyuk által, ő a középső területre állította őket, hiszen ők a törekvés hatalmasságai, ezért gyakorolniuk kell az uralmat és kényszerítő parancsokat adni és kényszeríteni az alattuk lévő létesítményeket. Azok, akik az irigység és féltékenység által jöttek létre, és valamennyi további leszármazottat az effajta rendelkezésből, ő a szolgarendbe állított be, ellenőrizvén a nyomort, parancsolván mindazoknak, akik léteznek és valamennyi nemzedék (birodalmának), akikről gyorsan pusztító betegségek jönnek, akik mohón vágnak a nemzésre, akik valamik azon a helyen ahonnan származnak és ahová vissza fognak térni. És ezért felettük mérvadó hatalmasságokat nevezett ki, folyamatosan a témán dolgozva, azért, hogy azok utódai, akik léteznek, folyamatosan létezzenek. Ez az ő dicsőségük.

II. rész

11. Az anyai emberiség létrehozása

A dolog, mely átfolyik a formáján az ok, miáltal a láthatatlanság mely, a hatalmasságok által létezik [...] mindannyiukért, mivel [...] mivel nemzenek és pusztítanak öleltük.

A gondolat, melyet közé állítottak azoknak akik jobbról vannak és azoknak akik balról vannak, a nemzés hatalmassága. Mindazok, akiket az első úgy szeretnének létrehozni, hogy úgy mondjam, az ő kivetítésükként, miként egy árnyék vetődik és követi a testet, azok a dolgok, melyek a láthatatlan teremtmények gyökerei, nevezetesen, a képek, a képviselvek és a másolatok díszítéseinek előkészítése, azok miatt jöttek létre, akiknek oktatásra és tanításra és formálásra volt szükségük, azért, hogy a kicsiny megnőjön, lépésről-lépésre, mint egy tükrökép által. Mivel ez annak okán történt, hogy ő megalkotta az emberiséget végül, először elkészítve és előírni számára dolgokat, melyeket az ő kedvéért alkotott.

Az emberiség teremtése is olyan, mint minden másé. A szellemi Logosz megmozdította őt láthatatlanul, miként tökéletessé tette Demiurgosz és anyagi szolgálja által, aki osztozott a sokaság megteremtésének tetteiben, amikor tanácskozást tartott az arkónjaival. A földi ember olyan, mint az árnyék, azért, hogy hasonlatos legyen

azokhoz, akiket elválasztottak a Teljességtől. Továbbá, valamennyit megalkottak belőle mindannyian, azok, jobb oldalt, és azok, bal oldalt, hiszen mindegyikük sorrendben, formát adott a [...] melyben léteznek.

A [...] melyet a Logosz, aki tökéletlen volt, létrehozta, aki betegségben volt, nem emlékeztetett rá, mert hanyagul hozta létre, tudatlanul és tökéletlenül, és minden egyéb gyenge módon. Habár a Logosz adta az első formát Demiurgosz által a tudatlanságból, azért, hogy megtanulja, hogy a magasztos létezik és megtudja, hogy szüksége van rá. Ez az, amit a próféta „Élő Szellemnek” és „a magasztos eónok Lélegzetének” és „a Láthatatlannak” nevezett, és ez az élő lélek, mely életet ad a hatalmasságnak, amely először halott volt. Mivel ami halott, az tudatlan.

Rendjén való dolog, hogy magyarázatot adjunk az első emberi lények lelkéről, mely a szellemi Logoszból származik, miközben a teremtő úgy gondolja, hogy az övé, hiszen tőle való, miként a száj, melyen át valaki lélegzik. A teremtő ugyancsak leküldött lelkeket az ő lényegéből, hiszen ő szintén bírja a létrehozás hatalmát, hiszen olyasvalaki aki az Atya képviselőjében jött létre. És mindazok is, akiket a maradék hozott létre, mintha a saját embereik lennének, hiszen rendelkeznek a <lény> képével.

A szellemi lény egyetlen dolog és egyetlen képviselő, és gyengesége számos formának meghatározója. Ami a fizikai lényeket illeti, meghatározott módján kettős, hiszen rendelkezik a magasztos hitvallásának ismeretével, és nem hajlik a gonoszra felé, a gondolat hajlama miatt. Ami az anyagi lényeket illeti, sok tekintetben eltér az útja, és gyengeség volt, mely sokféle elhajlásban létezik.

Az első emberi lény vegyes formájú, és vegyes teremtmény, és foglalja azoknak balról, és azoknak jobbról, és szellemi igéje azoknak, akiknek figyelme megoszlik a két lényesség között melyből ő vette az ő származását. Ezért az mondják, hogy a paradicsomot az ő számára tervezték, hogy egyen a három fa gyümölcséből, hiszen a háromszoros rend kertjéről van szó, és mivel ez az, mely élvezetet ad.

A nemes választott lény, mely benne van magasztosabb volt. Teremtett és nem sebesítette meg őket. Ezért parancsot adtak ki, fenyegetőztek és hatalmas veszélyt hoztak rá, ami a halál. Csupán azon dolgok élvezete, melyek gonoszak engedte meg neki, hogy megkóstolja, és a másik három fáról a kettős (gyümölcsöt) nem engedte meg neki, hogy egye, a még kevésbé az élet fájáról, azért, hogy ne akarjanak megbecsülést, és hogy ne legyenek [...] a gonosz hatalmasság által, melyet a „kígyónak” neveznek. És ő sokkal ravaszabb valamennyi gonosz hatalmasságnál. Tévútra vezette az embert azon dolgok meghatározásával, melyek a gondolathoz és a vágyakhoz tartoznak. A parancs megszegésére készítette, azért, hogy meghaljon. És kizárták annak a helynek minden élvezetéből.

Ez az a kiutasítás, mely vele történt, amikor kizárták azon dolgok élvezetéből, melyek a képhez és azokhoz tartoznak, akik a képviselők. Ez a gondviselés munkája volt, azért, hogy rövid időn belül meg lehessen találni, amíg az ember nem kapja meg a dolgok élvezetét, melyek örökké jók, amelyben a nyugalom helye van. Ezt szentelte fel a szellem, amikor először eltervezte, hogy az embernek meg kell tapasztalnia a súlyos gonosztságot, ami a halál, mely teljes tudatlanságban van a Teljességet illetően, és hogy megtapasztaljon minden gonosztságot, mely ebből származik, és a nélkülözést és a gondolat, melyek ebben vannak, hogy megkapja a legnagyobb jótságot, ami az örök élet, vagyis határozott ismerete a Teljességnek és a jó dolgok befogadásának. Az első ember vétke miatt a halál uralkodott. Megszokott volt, hogy minden embert legyilkolt uralmának megvalósulása, melyet mint királyságot adtak, az Atya kívánsága szervezete miatt, amiről korábban beszéltünk.

III. rész

12. Különböző teológiák

Ha mindkét rend, azok jobbról, és azok balról, összegyűlnek, egyik a másikkal, a gondolat által, mely közöttük van felállítva, mely megadja számukra az ő szervezetüket egymással, az történik, hogy mindketten versengve tevékenykednek, tetteik szerint, a jobbról lévővel emlékeztetve a balról lévőkre és a balról lévővel emlékeztetve a jobbról lévőkre. És ha időnként a gonosz rend elkezd ördögi dolgokat cselekedni ostoba módon, a <bölcs> rend versenyez az emberi kényszer formájában, ugyancsak azt téve, ami gonosz, mintha az erőszakos embernek hatalma lenne. Máskor, az ostoba rend megkísérel jó dolgokat tenni, olyanná téve önmagát, mint a rejtett rend is, buzgón cselekszik. Miként azokban a dolgokban, melyeket létrehoztak, azért, hogy a dolgokban létrejöjjenek. Hiszen egymástól eltérően hoznak létre dolgokat, azok, akiket nem utasítottak,

képtelenek megismerni a dolgokat, melyek léteznek. Ezért vezettek be más típusú (magyarázatokat), néhányan mondván, hogy a gondviseléssel összhangban történt, hogy a dolgok, melyek léteznek, rendelkeznek saját létezésükkel. Ezek azok az emberek, akik megfigyelik a stabilitást és az összhangját a teremtés működésének. Mások azt mondják, ez valami idegen. Ezek az emberek, akik a sokszínűséget és a törvénytenséget és a hatalmasságok gonoszságait vizsgálják. Mások azt mondják, hogy a dolgok, melyek léteznek, azok, melyek sorsszerűen megtörténnek. Ezek azok az emberek, akik elfoglaltak ebben a témában. Mások azt mondják, hogy ez valamilyen összhangban van a természettel. Mások azt mondják, ez önmagában létező. A többség azonban, mindaz, aki olyan messzire ért, mint a látható elemek, nem tudnak semmivel többet náluk.

Azok, akik bölcsek voltak a görögök és a barbárok között, előnyben voltak a hatalmasságokkal szemben, melyek a képzelet és a hiábavaló gondolat révén jöttek létre. Azok, akik ezektől származnak, a kölcsönös viszályal és a bennük lévő lázadó hajlammal kapcsolatban, valószínűsíthető módon, gőgösen és képzetesen beszéltek, azokkal a dolgokkal kapcsolatban, melyekről azt gondolták bölcsesség, habár a kép megtévesztette őket, mivel úgy gondolták, hogy elérték az igazságot, holott (csak) az eltévelyedést érték el. (Ők nem) csak egyszerűen kisebb elnevezések, hanem a hatalmasságok önmaguk tűnnek úgy, hogy megakadályozzák őket, mintha ők lennének a Teljesség. Ezért a rend úgy találta magát, mint aki egyedül harcol, az egyik arkón leszármazottjának gőgös ellenségessége miatt, aki nagyobb és ő előtte létezett. Ezért semmi sem történt megegyezésben a követőivel, semmi, sem filozófia, sem gyógyszer-típus, sem semmilyen retorika, sem semmiféle zene vagy logika, csak vélemények és elméletek. Kimondhatatlan uralmat gyakorolt a zúravarban, azok leírhatatlan minősége miatt, akik az uralmat gyakorolták, akik nekik adták a gondolatokat.

Ami pedig azokat a dolgokat illeti, melyek a héberek <fajátó> származnak, dolgok, melyeket a hílikusok írtak le (csak a testiség létezik számukra), akik görög szokás szerint beszéltek, azok hatalmasságai, akik úgy gondolkoznak róluk, hogy úgy mondjam, az „igaziak”, a hatalmasságok, melyek valamennyiüket abba az irányba mozgatták, hogy szavakra és képviselőkre gondoljanak, ők <odahozták> őket és ők megértették, azért, hogy elérjék az igazságot, és felhasználták a viszálykodó hatalmasságokat, melyek bennük működtek. Ezek után elérték az elkeveredetlenség rendjét, azt, amelyet megalapítottak, az egységet, mely az Atya képviselője képviselőként létezik. Nem látható a természete szerint, ám a bölcsesség körülöleli azt, azért, hogy megőrizze a valóban láthatatlannak a formáját. Ezért számos angyal nem volt képes meglátni. Továbbá, számos ember a héber fajból, akiről már beszéltünk, nevezetesen az igaziak és a próféták közül szintén, nem gondoltak semmit és nem mondtak semmit a képzeletről, vagy a képmás által, vagy a rejtett gondolkodásról, ám mindegyikük, a hatalmasság által, mely bennük működött, és miközben figyelték a dolgokat, melyeket látott és hallott, beszélt róluk [...]ban. Egyesített harmóniával bírtak egymás között azok ügyében, akik bennük dolgoztak, hiszen megőrizték a kapcsolatot és a közös harmóniát elsősorban náluk magasztosabb megvallása révén. És van, aki hatalmasabb náluk, akit kiválasztottak, révén szükségük van rá, és akit a szellemi Logosz nemzett azokkal együtt, akiknek szükségük van a magasztosra, reménységre és várakozásra összhangban a gondolattal, mely a megváltás magja. És ő egy megvilágosító szó, mely a gondolatból, az ő leszármazottaiból és az ő kisugárzásaiból áll. Mivel az igaziak és a próféták, akiket korábban említettünk, megőrzik a hitvallást és a tanúságtételt, annak kapcsán, aki hatalmas, az apáik készítették (ezeket), akik keresték a reményt és a meghallgatást, bennük vannak elvetve az imádság és a keresés magjai, melyet sokaknak megmutattak, akik megerősödést kerestek. Feltűnik és elragadja őket a magasztos szeretetere, hogy hirdessék ezeket a dolgokat, az egységhez való tartozásként. És az egység volt az, mely bennük dolgozott, amikor beszéltek. A látomásuk és a szavaik nem különböznek azok sokasága miatt akik átadták nekik a látomást és az igét. Ezért aki figyelte azt, amit ők mondtak ezzel kapcsolatban, nem utasít vissza semmit belőle, ellenkezőleg, elfogadja a szövegeket, másféle módon. Értelmezvén őket, számos eretnokséget keltettek, melyek a mai napig léteznek a zsidók körében. Egyesek azt mondják, hogy Isten egyetlen, aki hirdetett az ősi iratokban. Mások azt mondják, sok. Néhányan azt mondják Isten természetében egyszerű tudatú. Mások azt mondják, hogy tevékenysége összekapcsolódik a jó és a gonosz létrehozásával. Megint mások azt mondják, hogy ő azon dolgok teremtője, melyek létre jöttek. Megint mások azt mondják, hogy az angyalok voltak azok, akik által teremtett.

Az effajta gondolatok sokasága a formák sokasága, és a bősége a szentírások fajtáinak, aminek következtében létrejöttek a Törvények tanítói. A próféták azonban nem mondtak semmit a sajátjuk szerint, ellenkezőleg, mindegyikük azon dolgokról (beszélt) melyet látott és hallott a Megváltó hirdetéseiből. Ez az, amit hirdettek, a fő témája a hirdetésüknek az lévén, mindegyikük beszéde szerint, a Megváltó eljövetele, mely ez a bizonyos eljövétel. Előfordult, hogy a próféták úgy beszéltek erről, mint eljövendő. Olykor úgy, mintha a Megváltó beszélne az ő szájuk által, elmondván, hogy a Megváltó el fog jönni és jóindulatot mutat azok iránt, akik nem ismerték meg őt. Nem csatlakoztak valamennyien egymáshoz bármit is megvallva, ám mindegyikük, annak a dolognak a bázisán, mely révén hatalmat kapott a róla való beszélésre, és annak a helynek az alapján, melyet látott, úgy hitték, hogy ez attól van, hogy ő nemzett lesz és arról a helyről fog eljönni. Egyikük sem tudta, honnan fog eljönni, és azt sem, ki által lesz nemzett, csak annyit, hogy ő az egyedüli, akiről érdemes beszélni, aki nemzve lesz és szenvedni fog. Azzal kapcsolatban, hogy mi volt korábban és azzal, hogy ő örökké való – nem-nemzett, érzéketlen (létező) a Logosztól, aki testi alakot öltött – nem jött el az ő gondolatukba. És ez az a

közlés, amit megkaptak, és indíttatást, hogy adjanak figyelmet testének mely hamarosan megjelenik. Azt mondják, mindannyiuktól ered, ám minden dolog előtt, a szellemi Logosztól származik, aki az oka azon dolgoknak, melyek létrejönnek, akitől a Megváltó a testét kapta. Ő megértette <ezt> a fény kinyilatkoztatásában, az ígéret ígéjének megfelelően, a mag állapotból történt kinyilatkoztatásában. Ami azt illeti, aki létezik, az nem azon dolgok magja, melyek léteznek, hiszen őt nemzették legutóbb. Ám az, aki által az Atya elrendelte a megváltás megvalósítását, aki az ígéretet betöltője, hozzá tartozott valamennyi eszköz, hogy belépjen az életbe, mely által alászállt. Az ő Atyja egy, és egyedüli igaz atya számára, a láthatatlan, a megismerhetetlen, a természetében felfoghatatlan, aki egyedül Isten, és az ő szándéka és az ő formája, adta meg, hogy őt láthassuk, megismerhessük és megérthessük.

13. A megtestesült Megváltó és a társai

Ő az, aki a Megváltónk volt, könnyőre hajlandóan, aki az, aki ők voltak. Az ő kedvükért történt, hogy megtestesült önkéntelen szenvedésben. Testé és lélekké lettek, vagyis örökké való (dolgokká) melyek megtartják őket, és dolgokká, melyek meghalnak. És mint azok, akik létrejöttek, a láthatatlan tanította őket láthatatlan önmagáról.

Nemcsak <önmagára> vette azok halálát, akikről az hitte, hogy megmenti, hanem elfogadta az ő kisebbségüket is, amelybe leszálltak, amikor testbe és lélekbe <születtek>. (Azért tette ezt) mert megengedte megérteni önmagát és csecsemőként született testben és lélekben.

Mindazok között, akikkel bennük osztozott, és azokkal, akik elestek és megkapták a fényt, magasztos módon jött létre, mert megengedte megérteni önmagát, bűn nélkül fogantatott, felt- és szennyeződés mentesen. Az életben nemződött, a korábbi és a későbbi, a Logosztól származó szenvedély és változó vélemény miatt, aki megmozdult, aki létrehozta őket, hogy legyenek test és lélek. Ő az, <aki> önmagához vette azt, aki azoktól jött, akiket korábban említettünk.

A Logosz dicsőséges látomásából és a változatlan gondolatából jött létre, aki visszatért önmagába, miután megmozdult, a szervezetből, pontosan úgy, mint azok, akik vele jöttek, testet és lelket öltöttek és megerősítést és stabilitást és a dolgok ítéletét. Nekik is az a céljuk, hogy eljőjenek.

Amikor a Megváltóra gondoltak, ők eljöttek, és eljöttek, amikor ő megtudta; ők emellett még magasztosabbá váltak a kisugárzásban, a hús szerint, azoknál, akik fogyatékosan jöttek létre, mert ezen a módon ők is megkapták a testi kisugárzást, együtt a Megváltó testével, a kinyilatkoztatás által és a vele való elvegyüléssel. Ezek a többiek azon, egyetlen lényegből állók közül valók voltak, és valójában szellemi (lényeggel). A szervezet különböző. Ez egy dolog, az másik. Néhányan szenvedélyből és megosztottságból származnak, gyógyulásra szorulva. Mások az imádságból valók, azért, hogy meggyógyítsák a betegséget, amikor kiválasztották őket arra, hogy kezeljék azokat, akik elestek. Ezek az apostolok és az evangélisták. Ők a Megváltó tanítványai, és tanárok, akiknek utasításra van szükségük. Akkor miért osztoznak ők is a szenvedélyben, melyben azok, akik a szenvedélyből származnak, osztoznak, ha valójában ők testi alkotások összhangban a szervezettel és <a> megváltóval, aki nem osztozott a szenvedélyben?

A Megváltó az osztatlan egynek a képe volt, aki a Teljesség testi formában. Ezért megőrizte az osztatlanság formáját, melyből a átjárhatatlanság származik. Ők azonban azon egyes dolgok képei, melyek megtestesültek. Ezért felosztottságot vesznek magukra a mintából, az ültetésből véve a formát, mely az ég alatt létezik. Ez szintén az, ami a gonosz dolgokban osztozik, mely azon a helyen létezik, melyet elértek. Ezért a szándék a Teljességet bűnben tartja, azért, hogy a szándék által ő kegyelmet gyakoroljon a Teljesség felett és ők megváltást kapjanak, mialatt az egyetlen egy kiválasztásra kerül, hogy életet kapjon, és az összes maradék számára szükséges az üdvösség. Ezért, ilyesféle (okok) miatt történt, hogy elkezdett kegyelmet kapni, hogy megbecsülést adjon, melyet Jézus hirdetett, mely megfelelő volt számára, hogy hirdesse a maradéknak, hiszen Jézus ígéretének magja létrejött, akit szolgáltunk (az ő) kinyilatkoztatásában és egységében. Az ígéret pedig bírta az utasítást és a visszatérést oda, ahonnan először származtak, ahonnan rendelkeznek a cseppel, azért, hogy visszatérjenek hozzá, ami annyit tesz, amit „megváltásnak” neveznek. És kiszabadul a fogságból és a szabadság elfogadásából. A helyén, azok fogsága akik a tudatlanság rabszolgái voltak, tarja uralmát. A szabadság az igazság ismerete, mely a tudatlanság uralma előtt létezett, örökké, kezdet és vég nélkül, révén valami jó, és a dolgok megváltása, és a kiszabadulás a szolgálai természetből, melyben ők szenvedtek.

Azok, akik alantas gondolat révén jöttek létre, vagyis (a gondolat), mely olyan dolgokhoz vezet, amik gonoszak, a gondolat, mely lehúzza őket a hatalom vágyhoz, ezek megkapták a szenvedélyt, ami a szabadság, a kegyelem bőségéből, mely a gyermekekre nézett. Azonban zavar támadt a szenvedélyben és azon dolgok elpusztítása következett, melyeket ő kivetett magából először, amikor a Logosz elkülönítette őket önmagától, (a

Logosz) aki okozója volt az ő megsemmisülésre ítélt sorsuknak, bár tartotta <öket a> szervezet végén és megengedte nekik, hogy létezzenek, mert még hasznosak voltak dolgok számára, melyek elrendeltettek.

14. Az emberiség három része

Az emberiség alapjában három alakban jött létre, a szellemi, a lelki és az anyagi (formában), megfelelően a Logosz hármasságának, melyből létrejöttek az anyagi dolgok és a lelki dolgok és a szellemi dolgok. Valamennyi a három alak közül gyümölcséről ismert. És nem voltak ismertek először, csupán a Megváltó eljövetelekor, aki ráragyogott a szentekre és kinyilatkoztatta mindegyiküket.

A szellemi faj, olyan, mint a fény a fényből és szellem a szellemből, amikor a feje megjelent, azonnal ő felé futott. Azonnal a fej testévé vált. Hirtelen megkapta a tudást a kinyilatkoztatásban. A lelki faj olyan, mint a fény a tűzből, hiszen tétovázott, hogy elfogadja az ő ismeretét, aki megjelent számára. Még inkább (tétovázott) hogy hitben felé fusson. Ellenkezőleg, egy hang által utasítást kapott, és ez elegendő volt, hiszen nem áll távol a reménytől, az ígélet szerint, mivel megkapta, hogy úgy mondjam, mint egy fogadalmat, bizonyosságul azon dolgoknak, melyek úgy voltak, hogy megtörténnek. Az anyagi faj azonban mindenféle módon idegen; hiszen sötét, kerüli a fény ragyogását, mivel annak megjelenése elpusztítja. És mivel nem kapta meg az egységét, ez valami eltűzött és gyűlöletes az Úr és az ő kinyilatkoztatása számára.

A szellemi faj megkapja a teljes megváltást minden módon. Az anyagi pusztítást fog kapni minden módon, miként az, aki ellenáll neki. A lelki faj, mivel középen van, amikor létrejött, és ugyancsak, amikor megteremtették, kettős, összhangban meghatározottságának a jó és a gonosz felé egyaránt. Tartja a hirtelenjében kijelölt indulási idejét és teljes megmenekülését azok számára, akik jók. Azok, akiket a Logosz hozott létre gondolatának első elemével, amikor visszaemlékezett a magasztosra és imádkozott az üdvözülésért, hirtelen (megkapta) az üdvözülést. Teljes mértékben megváltásra kerülnek az üdvözítő gondolat miatt. Ahogy ő létrejött, ugyanúgy jöttek létre ők is tőle, akár az angyalok akár az emberek. A hitvallás szerint, miszerint van valaki, aki magasztosabb mint ők maguk, és az ima és az utána való kutatás értelmében, ők ugyancsak el fogják érni azok üdvözülését, akik létrejöttek, hiszen ők a jó természetből valók. Kijelölték őket az eljövendő Megváltó hirdetésének szolgálatába, aki eljön és az ő kinyilatkoztatása beteljesül. Akár emberek, akár angyalok, amikor elküldték őt, hogy szolgálja őket, ők megkapták, igazából, létezésük lényege. Azok azonban, akik a hatalomvágy gondolatából származnak, akik azok fuvalatából jöttek létre, akik ő ellene harcoltak, azok, akiket a gondolat hozott létre, ezekből, hiszen ők keverték, megkapják hirtelen az ő végüket. Azok, akik a hatalomvágyból jönnek létre, melyet nekik adtak egy időre és bizonyos időszakokra, és akik dicsőséget adnak a dicsőség Urának, és akik lemondanak a haragról, megkapják a jutalmat emberségükért, mely megmarad örökké. Ám azok, akik büszkék a törekvéseik vágya miatt, és akik szeretik az átmeneti dicsőséget, és akik elfelejtik, csak bizonyos időszakokra és időre vonatkozott, amely során rendelkeztek vele, hogy hatalmat bíztak rájuk, és ezen ok miatt nem ismerték fel, hogy az Isten Fia az Úr és a Megváltó, és nem támasztott haragot és (nem) emlékeztetett a gonoszakra, ők megkapják az ítéletet tudatlanságuk és érzéketlenségük miatt, mely szenvedés, azokkal együtt, akik eltévéltek, bárki közülük, aki elfordult, és ráadásul gonoszságot művelt az Úr dolgai iránt, melyek nem alkalmasak, melyet a bal oldali hatalmak tettek vele, az ő halálát is beleértve. Ők kitartottak, mondván: „Mi leszünk a Világegyetem urai, ha azt, aki a Világegyetem királyának hirdette magát, megöljük”, (mondták ezt) amikor azon dolgoztak, hogy megtegyék, nevezetesen az emberek és az angyalok, akik nem a jobb oldaliak jó szándékából valók voltak, ellenkezőleg, a keverékből. És először megbecsülést választottak a maguk számára, habár csak átmeneti kívánság és vágy volt, miközben az út az örök nyugalomhoz azok alázatos üdvösségén át vezet, akik megváltásra kerülnek, akik az igaziak. Miután megvallották az Urat és a gondolatot, mely kedves az egyháznak és azok dalát, akik vele együtt (az egyházzal) alázatosak, a legteljesebb mértékben, abban, amit kedves megcselekedni a számára, megosztván az ő szenvedését és fájdalmát azok dolgában, akik megértik, hogy ez jó az egyháznak, megosztóznak majd az ő reményében. Ezt el kell mondani a témában, miként kerültek az emberek és az angyalok a bal oldali rendből rossz útra, nemcsak, hogy visszautasították az Urat és gonosz módon lázadtak ellene, hanem az egyház felé is irányították gyűlöletüket és irigységüket és féltékenységüket, és ez az oka azok kiátkozásának, akik saját maguk megmozdultak és felkeltek és próbára tették az egyházat.

15. Az újjáépítés folyamata

A választás megosztja a testet és a lényegét a Megváltóval, hiszen olyan mint egy menyasszonyi szoba, az egysége és a vele való megegyezése miatt. Mivel minden hely előtt, a Krisztus az ő kedvéért jött el. A hívők közössége azonban, azoknak a helye, akik örvendeznek a menyasszonyi szobában, és akik boldogok és vidámak a vőlegény és a menyasszony egyesülésében. A hely, ahol a hívás megtörténik a képek eónja, ahol a

Logosz még nem csatlakozott a Pleromához. És mivel az egyház embere boldog volt és vidám emiatt, miként reménykedett benne, elválasztotta egymástól a szellemet, a lelket és a testet azok szervezetében, akik úgy hitték, hogy ő egy egység, habár őbenne az ember, aki a Teljesség – és ő mindannyiuk. És habár megmenekülése volt a [...] melyek a megkapandó helyek, őneki ugyancsak megvannak a tagjai, akikről korábban beszéltünk. Amikor a megváltást hirdették, a tökéletes ember azonnal megkapta a tudást, azért, hogy sietve visszaállítsák az egységes államát, azon a helyen, ahonnan ő eljön, hogy örvendezve térjen vissza, arra a helyre, ahonnan jött, arra a helyre, ahonnan tovább áradt. Az ő tagjainak azonban szükségük van az utasítás helyére, amely a kidíszített helyeken van, azért, hogy a képek hasonlatosságát, és az archetipusokat, mint egy tükröt, amíg az egyház testének valamennyi tagja nem lesznek egy helyen, és kapnak időt az újjáépítésre az idő során valamikor, amikor megtestesülnek, mint teljes test, nevezetesen újjáépülnek a Pleromában. Előzetes egyetértést volt a kölcsönös megállapodásban, mely egyetértéssel az Atya bír, amíg a Teljesség meg nem kapja az arcmását összhangban vele. Az újjáépítés végéhez ér, mielőtt a Teljesség kinyilatkoztatja mi is ez, a Fiú, aki a megváltás, vagyis az út a felfoghatatlan Atyához, azaz visszatérés az elő-létezőhöz, és (miután) a Teljesség kinyilatkoztatja önmagát abban, a megfelelő módon, aki az elképzelhetetlen és a kimondhatatlan egy és a felfoghatatlan, azért, hogy megkapja a megváltást. Nemcsak a bal oldaliak uradalmából került elengedésre, sem csupán a jobb oldaliak hatalmából szökött meg, akikről mindegyikükről azt gondoltuk, hogy rabszolgák és fiak, azoktól, akiktől nincs gyors megmenekülés, anélkül, hogy az övéik ne lennének, a megváltás is felemelkedés azokra a szintekre, melyek a Pleromában vannak, és azokhoz, akik megnevezték saját magukat és akik megértették saját magukat az egyes eónokban lakozó hatalom szerint, és (ez) bejárat oda, amit hallgatag, ahol nem szükséges a hang, sem a tudás, sem elképzelés megformálása, sem a megvilágítás, ám (ahol) minden dolog fényes, miközben nem szükséges, hogy megvilágítsák őket.

Nemcsak az emberek számára szükséges a megváltás, de az angyalok számára is szükséges a megváltás, és az eónok Pleromáinak maradék része számára is, és a megvilágítás csodálatos hatalmasságainak. Azért, hogy ne essünk kétségekbe másokat illetően, még a Fiúval önmagával sem, aki a Teljesség megváltója helyzetével bír, ugyancsak megváltásra van szüksége – neki, aki emberré lett -, hiszen minden dologért odaadta magát, amire szükségünk van, számunkra, mi nekünk, akik testben vagyunk, akik az ő egyháza.

Azok között az emberek között, akit testben vannak, az újjászületés átadása megkezdődött, az ő elsőszülöttje, és az ő szeretettje, a Fiú, aki testet öltött, miközben az angyalokat, akik a mennyben vannak megkérték a csatlakozásra, azért, hogy társulást hozzanak létre vele a földön.

Az Atya már előre tudott róla, hiszen ő az ő gondolatában volt mielőtt bármi is létrejött volna, és mivel rendelkezett azokkal, akik számára kinyilatkoztatja őt. Hiányosságot adott mindazoknak, akik megmaradtak bizonyos időszakokra és időkre, mint az ő Pleromájának dicsősége, hiszen a tény, hogy ő ismeretlen az oka a létrejöttének az ő egyezéséből [...] tőle. Amiként a róla tudást fogadják, az a rá való irigykedés hiányának megtestesülése, és az édessége bőségének kinyilatkoztatása, mely a második dicsőség, így is, úgy találták, hogy ő az oka a tudatlanságnak, habár ő is a tudás nemzője.

Rejtett és felfoghatatlan bölcsességben tartotta a tudást a végig, amíg a Teljesség nem vált elnyűtté, miközben kereste az Istent, az Atyát, akit senki sem talált meg a saját bölcsessége vagy hatalma által. Adott önmagának, azért, hogy megkapják a bőséges tudást az ő hatalmas dicsőségéről, melyet ő megadott, és az okkal (kapcsolatban), melyet ő megadott, mely az ő szüntelen hálaadása, ő, aki az ő tanácsának mozdulatlanóságából van, kinyilvánítja önmagát örökké mindazoknak, akik méltóak az Atyára, aki ismeretlen az ő természetében, azért, hogy tudást kapjanak róla, az ő vágya révén, hogy megtapasztalják a tudatlanságot és ennek fájalmát.

Azok, akikről elsőként azt gondolta, hogy el kell érniük a tudást és a jó dolgokat, melyek benne vannak, a tervek szerint – ami az Atya bölcsessége -, hogy megtapasztalják a gonosz dolgokat és képezzék magukat bennük, mint egy [...] egy ideig, azért, hogy megkapják a jó dolgok élvezetét örökké. Tartották a változást és az állandó lemondást és azok ügyét, akik ellenük harcoltak, mint bőséges és csodálatos minőségét azoknak, akik magasztosak, azért, hogy nyilvánvaló legyen, hogy azok tudatlansága, akik tudatlanok az Atya iránt, az valami a sajátjukból. Ő, aki tudást adott nekik róla, egyike volt az ő hatalmasságainak, lehetővé téve számukra, hogy megragadják a tudást a legteljesebb értelemben, melyet a következőképpen neveznek: „a mindenség tudása, amire gondoltunk” és „továbbiak a tudás növelése érdekében”, „azon dolgok kinyilatkoztatása, melyek először ismertek voltak”, és „út a harmónia és az elő-létező felé”, mely azok növekedése, akik elhagyták a nagyságot, mely az övéké volt a kívánság szervezetében, hogy a vég olyan legyen, mint a kezdet.

Ami a keresztséget illeti, ami a legteljesebb értelemben létezik, melybe a Teljesség alászáll és amelyben benne lesz, nincs másik keresztség ettől az egytől eltekintve, mely az Istenben, Atyában, a Fiúban és a Szent Szellemben való megváltás, amikor hitvallás történik, hitben és azok nevében, akik egyetlen névvel bírnak az

evangéliumban, amikor oda jutnak, hogy elhiggyék, amit mondtak nekik, nevezetesen azt, hogy ők léteznek. Ettől rendelkeznek az üdvösségükkel azok, akik elhitték, hogy ők léteznek. Ez elvezet láthatatlan módon az Atyához, Fiúhoz, és Szent Szellemhez láthatatlan módon és kétségbevonhatatlan hittel. És amikor tanúbizonyságot tesznek róluk, ugyancsak határozott reményben, hogy elérik őket, hogy a visszatérés hozzájuk olyan legyen, mint azok tökéletessége, akik hittek bennük és (hogy) Atya egy legyen velük, az Atya, az Isten, akit megvallottak hitben és aki (nekik) adta az ő egységüket vele a tudásban.

A keresztség, melyet korábban említettünk, a következőképpen nevezetetik: „azok öltözete, akik nem vetik le magukról”, azok miatt, akik felveszik és azok miatt, akik megkapják a megváltást, hogy viseljék. Úgy is hívják, hogy „az igazság megerősítése, mely nem esik el”. Rendíthetetlen és mozdulatlan módon megragadja azokat, akik megkapták az újjáépítést és megértik azt. (A keresztséget) nevezik „hallgatásnak” is, a nyugalom csendessége miatt. Szintén hívják „menyasszonyi szobának”, az egyezmény miatt és a azok láthatatlan állama miatt, akik megismerték őt. Továbbá nevezik így: „a fény, mely nincs felállítva és láng nélkül való”, hiszen nem ad fényt, ám akik viselik, fénné válnak. Ők azok, akiket ő viselt. (A keresztséget) hívják „az örök életnek” is, mert halhatatlan; és úgy nevezik „az, ami, teljes egészében, egyszerűen, a szó igaz értelmében, ami kellemes, elválaszthatatlan és eltávolíthatatlan és hibátlan és rendületlen, amiatt, aki azokért létezik, akik megkapták kezdetben.” Hiszen mi másnak is lehetne nevezni, eltekintve attól, hogy „Isten”, hiszen ez a Teljesség, azaz még ha számtalan nevet adunk is neki, kimondván őket csak utalnak rá. Pontosan mint ő, felülmúl minden szót, és ő felülmúl minden hangot, és felülmúl mindent elmét, és felülmúl mindent, és felülmúl minden hallgatást, így azokkal van *ditto*gráfia, akik azok, ami ő. Ez az, amiről úgy találták, hogy létrejön, kimondhatatlanul és elképzelhetetlenül a látomásában, hogy azokban jöjjön létre, akik ismerik, általa akit ők megértettek, aki az, akinek ők dicsőséget adnak.

16. A hívő közösség megváltása

Még ha a választás ügyében még sokkal több elmondandó dolog lenne számunkra, amint azt illendő mondani, mégis, ami a hívők témáját illeti – vagy ahogya a jobb oldalról lévőket nevezik – szükséges számunkra, hogy még egyszer visszatérjünk hozzájuk, és nem kifizetődő számunkra, hogy elfelejtsük őket. beszéltünk róluk – Ha elegendő lenne, az előbbieken hosszasan kifejtett, akkor hogyan beszéltünk? Részleges módon -, hiszen beszéltem mindazokról, akik a Logosztól jöttek létre, akár a gonoszok itéletéből, akár a haragból, mely ellenük harcol és elfordul őtőlük, mely a Logosztól jött létre, vagy az imádságtól és az azokra emlékezéstől, akik elő-léteztek, vagy a reménytől és a hittől, melyet megkaptak a megváltásuk során a jó munkából, mivel méltóak voltak, mert a jó szándékból való lények, ők okozták az ő nemzésüket, mely egy vélemény attól, aki létezik. Még tovább (elmondtam), hogy mielőtt a Logosz megérintette önmagát velük láthatatlan módon, önként, a magasztos hozzáadta ezt a gondolatot, mert nekik szükségük volt rá, aki az oka volt az ő létezésüknek. Nem magasztalták fel önmagukat amikor megmenekültek, mintha semmi sem létezett volna ők előttük, ellenkezőleg, megvallották, hogy kezdettel rendelkeznek az ő létezésük, és erre vágnak: megismerni őt, aki előttük létezett. A legtöbbjük (elmondtam) hogy imádták a fény kinyilatkoztatását a villámlás formájában, és tanúbizonyságot tettek a megjelenéséről miként az <ő> megváltásukról.

Nemcsak azok, akik a Logosztól származnak, akikről egyedül azt mondjuk, hogy megvalósítják a jó munkát, hanem azok is, akik ezektől származnak a jó szándék szerint, megosztottnak a nyugalomban, összhangban a bőséges kegyelemmel. Azok is, akiket a hatalomvágy hozott létre, rendelkeznek a magokkal öbennük, mely a hatalomvágy, megkapják a jutalmukat (az ő) jótetteikért, nevezetesen azok, akik cselekedtek és azok, akiknek megvolt a hajlamuk a jó iránt, amennyiben szándékosan vágyakoznak és szeretnék elhagyni a hiábavaló, átmeneti törekvéseket, és megtartják a dicsőség Urának parancsát, ahelyett, a pillanatnyi megbecsülés helyett, és öröklik az örök királyságot.

Most már szükséges, hogy egyesítsük az ügyeket és a kegyelem rájuk vonatkozó hatásait, és a lendületet, mivel megfelelő azt mondanunk, amit korábban említettünk mindazok megváltásával kapcsolatban, akik igazak, mindazokról, akik elkeveretlenné és akik keverték, hogy csatlakozzanak egymáshoz. Ami pedig a nyugalmat illeti, mely a forma kinyilatkoztatása, mely(ben) ők hisznek, (szükséges), hogy megfelelő párbeszéddel kezeljük. Mert amikor megvallottuk a királyságot, mely Krisztusban van, <mi> megszabadultunk a formák sokaságának egészétől, és az egyenlőségtől és a változástól. Mert a végén egységes létezését kap, miként a kezdet is egységes, ahol nincs férfi vagy nő, szolga vagy szabad, nincs körülmetszés és körül nem metszés, sem angyal vagy ember, hanem Krisztus a minden mindenben. Mi a formája annak, aki nem létezett először? Úgy fogják találni, hogy létezni fog. És mi a természete annak, aki szolga volt? Szerezni fog egy helyet egy szabad emberrel. Mivel inkább és inkább megkapják a látomását a természet által és nem csak kis szavanként, miként hiszik, csupán egy hang által, hogy ily módon az újjáépítés megtörténjen mely hajdan az egység volt. Még ha néhányan magasztosak is a szervezet miatt, mivel kiválasztották őket, mint azon dolgok okait, melyek

létrejönnek, mivel ők tevékenyebbek és természetes erők, és mivel kívánatosak ezen dolgok miatt, angyalok és emberek megkapják a királyságot és a megerősítést és a megváltást. Ezek, azután az okok.

Arról, aki megjelent testben, kétségtelenül úgy hitték, hogy az ismeretlen Isten Fia, akiről korábban nem beszéltek, és akit nem lehetett látni. Elhagyták az ő isteneiket, akiket korábban imádtak, és az urakat, a mennyben és a földön. Mielőtt felvette volna őket, és miközben ő még gyermek volt, tanúbizonyságot tettek, hogy ő már elkezdett prédikálni. És amikor a sírban volt, miként egy halott ember, az angyalok úgy gondolták, életben van, életet kapván attól, aki meghalt. Először számos szolgálatra és csodatételre vágytak, melyek a templomban történtek az ő nevükben, folyamatosan végrehajtva <miként> a hitvallást. Azaz, meg lehet tenni az ő nevükben az ő felé való közelítésük révén.

Az előkészület, melyet ők nem fogadtak el, visszautasították, amiatt, akit nem küldtek el arról a helyről, ám eleget tettek Krisztusnak, akiről azt gondolták, hogy azon a helyen létezik, amelyről úgy hitték, hogy vele együtt ők is származnak, az istenek és urak helyéről, akiket szolgáltak, imádtak és segítettek, azon nevekben, melyeket kölcsön kaptak. – Annak adták őket, akik általuk lettek helyesen kiválasztva. – Azonban, az ő feltételezését követően, megkapták a tapasztalatot, hogy megtudják, hogy ő az ő Uruk, minden más úr felett. Neki adták az ő királyságukat; felemelkedtek trónusaikról; megszabadultak koronáiktól. Ő azonban kinyilatkoztatta önmagát számukra, azon okok miatt, melyekről már korábban beszéltünk a megváltásukkal és a jó gondolathoz való visszatérésükkel kapcsolatban, amíg nem [...] társa és az angyalok [...], és a bőséges jó, melyet vele tettek. Így megbízást kaptak a szolgálatokra, melyek előnyösek a választáshoz, felvívén gonoszságukat a mennybe. Örökké tesztelték őket a teremtés tévedhetetlensége iránt mutató hiányzó alázatuk miatt, folytatván az ő nevükben, amíg mindannyian életre nem kelnek és el nem hagyják az életet, miközben az ő testük megmarad a földön, szolgálják az ő [...], osztozván velük az ő szenvedéseikben és üldöztetéseikben és megpróbáltatásaikban, melyek a szentekre vártak minden helyen.

Ami a gonosz szolgálát illeti, habár a gonosz érdemes a pusztulásra, ők [...] -ban. Ám [...] miatt, mely minden világ felett áll, mely az ő jó gondolatuk és közösségük, az egyház emlékezni fog rájuk, mint jó barátokra és hűséges szolgálókra, miután már megkapták (az egyház) a megváltást attól, aki viszonzást ad. Azután a kegyelem, mely a mennyasszonyi szobában van és [...] az ő házában [...] az adakozásnak ebben a gondolatában és abban aki [...] Krisztus az, aki vele és a Teljesség Atyjának elvárásaival, hiszen angyalokat hoz létre számukra (az egyház), mint útmutatókat és szolgálókat.

Kellemes gondolatokat fognak gondolni. Szolgáltatások a számára. megjutalmazza őket mindenért, amiről az eónok gondolkodnak. Ő (az egyház) egy kisugárzás belőlük, éppen úgy, miként Krisztus megcselekedte az ő szándékát, melyet létrehozott és magasztalta az egyház hatalmasságát és odaadta őket neki (az egyháznak), hogy ezek számára egy gondolat legyen. És az embereknek örökös lakóhelyet ad (Krisztus), melyben lakoznak, maguk mögött hagyván a vonzódást a tökéletlenség felé, miközben a Pleroma hatalma feltolja őket a nagylelkűség nagyságába és az eónok édességébe, mely előlétező. Ez a természete azok egész nemzésének, akikkel ő (Krisztus) rendelkezett amikor rájuk ragyogott a fényben, melyet kinyilatkoztatott [...]. Miként az ő [...] mely lesz [...], hogy az ő ura is, miközben a változás egyedül azokban van, akik megváltoztak.

[6 sor hiányzik]

... mely [...] őáltala [...] mondta, miközben a hílikusok megmaradnak elpusztításra amíg a vég el nem jön, hiszen nem nyilvánítják ki őket a nevük miatt, ha még egyszer visszatérnének oda, ami nem lesz. Mivel [...] voltak, ők nem voltak [...], hanem (az) idő használatában voltak, mivel (benne) voltak közöttük, habár nem voltak [...] először. Ha [...] tenni valamit az ellenőrzéssel kapcsolatban, amelyet birtokolnak az előkészületből, [...] öelőttük. – Mert bár folyamatosan használom ezeket a szavakat, nem értettem az ő jelentését. – Néhány idősebb [...] az ő nagyszerűségét.

[6 sor hiányzik]

... [...] angyalok [...] a trombita szava és hangja, kihirdeti a nagyszerű, teljes amnesztiát a szépséges keletről, a mennyasszonyi szobában, mely az Isten, az Atya szeretete [...], a hatalmasság szerint, amelyik [...] a nagyszerűségéből [...], az édességéből [...] őtöle, hiszen kinyilatkoztatta önmagát a nagyszerűségeknek [...] az ő jóságát [...] a dicséretet, az uradalmat, és a dicsőséget általa [...] az Úr, a Szabadító, a Megváltója azoknak, akik ahhoz tartoznak, akiket eltöltött a Szeretet, a Szent Szellem révén, mostantól kezdve valamennyi nemzedéken át örökké és örökké. Ámen.

Fordította: Aranyi László

[Vissza a nyitólapra](#)